

CALVINIST + CONTACT

DUTCH - CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

FEBRUARY 12, 1965 — No. 684 — 20th YEAR OF PUBLICATION

ACHTERSTAND OF SCHULD?

Achterstand is niet hetzelfde als schuld. Wanneer ik vergeet mijn rekeningen te betalen, loop ik een achterstand op, en ik kan dan zeggen dat ik in de schuld raak. Wanneer ik echter, in een poging om van mijn schulden af te komen, een bankoverval pleeg en de kassier overhoop schiet, blijf ik niet alleen zitten met mijn achterstand, maar ben ik ook ineens op een heel andere manier schuldig geworden. De schuld die ik dan heb is iets totaal anders dan achterstand. Achterstand kan ik inlopen door mijn schulden te betalen, dollar na dollar, maar hoe kan ik een moord betalen? Bij de vraag naar de verantwoordelijkheid van de kerk in de moderne wereld, komen de woorden achterstand en schuld als vanzelf ter sprake.

Hoekendijk was niet de eerste die de kerk erop wees, dat "toen de eerste steen werd gelegd voor de moderne industriesteden, de kerk bij deze plechtigheid afwezig was", maar zijn karakteristiek was toch wel heel erg raak toen hij eraan toevoegde: "In de nieuwe stad is de kerk een verlate nakomer, die zich pas present meldde toen deze jonge maatschappij een eigen bestel had ontworpen en beproefd. Men wist hier nu uit eigen ervaring dat het leven ook zonder de kerk kon worden ingericht." Wat Hoekendijk hier zegt met betrekking tot de moderne industriesteden, moet worden uitgebreid tot de grenzen van onze moderne maatschappij. De mensen hebben ontdekt dat het leven leefbaar is zonder de kerk, en dat het ook zonder kerk best mogelijk is te genieten, te leven en zelfs rustig te sterven. Ze hebben dat zo grondig ontdekt, dat het tegenwoordig gewoon onzin geacht wordt om godsdienst en zakenleven met elkaar in verband te brengen, zoals het ook dwaas is om politieke activiteit vast te knopen aan christelijk geloof. De krant floreert zonder christelijk journalistiek beginsele, en de universiteit levert echt geen domme jongens af wanneer de religie wordt geweerd uit de instructiemethoden. Bij het vormgeven van de persoonlijke verhoudingen in de wereld van arbeid en industrie, mag er dan wel eens worden gedacht aan de rol van de persoonlijke godsdienst, maar wie zou er nog zo dwaas zijn om verband te leggen tussen methoden en vormen van het productieproces en de zogenaamde regering van alle dingen door Jezus, de man uit Nazareth? Het is in dit verband, dat de vraag zich niet meer laat wegdringen of we hier nu moeten spreken van een zekere

achterstand die de kerk heeft opgelopen, of dat we zouden moeten spreken van de schuld der kerk. De vraag is belangrijk. Zowel voor de kerk als voor de moderne wereld. Is er van achterstand sprake, dan is het zaak dat we nu eindelijk eens beginnen met een accurate research die de omvang van de achterstand kan meten. Dan moet de kerk ook op korte termijn aan het werk om datgene te doen wat, uit allerlei oorzaken en motieven, in de voorbij gegane jaren werd verzuimd. Het is dan tijd voor algemene mobilisatie en grootscheepse actie. Is er daarentegen sprake van schuld, dan ligt de zaak heel wat ernstiger nog. Dan is er immers iets onherstelbaars gebeurd! Dan staan we in een situatie waarin intense en grootscheepse acties niet meer kunnen baten, maar waarin het vooral gaat om vergeving, verzoening, boete, en... het wonder. Dan moet er zelfbe-zinning komen en berouw, en dan moet de houding der kerk in deze wereld er een zijn van diepe ootmoed. Het is dan ook inderdaad zo dat we moeten gaan vragen of het woord solidariteit in de schuld toch niet uitermate bruikbaar is. (1)

De vraag of het woord achterstand past op de situatie van kerk en moderne wereld, moet negatief worden beantwoord. Er zat iets achter het feit dat de kerk de mens niet heeft begeleid op weg naar het geïndustrialiseerde leven. Er stak iets achter dat de kerk de trek naar de industrie centra niet heeft bijgehouden in voorbij-gegane tijden. Er was een reden voor dat steeds grotere groepen arbeiders zich van de kerk vreemd voelden. Er was een oorzaak voor dat in de snelgroeiende bevolkingscentra van onze westerse wereld de kerk de groei en de

Niet alleen de Westkust van Canada en de Ver. Staten heeft deze winter grote verliezen te boeken door lawines, aardverschuivingen en overstromingen. Een grote aardverschuiving heeft ook aanzienlijke schade veroorzaakt langs de oever van de Donau bij Passau. De verkeersweg langs de rivier werd onbruikbaar en de spoorbaan werd over een grote afstand van de bedding gedrukt. Persoonlijke ongevallen deden zich hier niet voor.

ontwikkeling niet kon bijhouden. Wat er dan precies achter zat is te gecompliceerd om het voldoende duidelijk uiteen te zetten binnen het bestek van een artikel, maar één ding moet duidelijk worden gezegd: het was niet maar iets dat we zonder meer aan vaagheden als "de industrie", of "de ontwikkeling der dingen", en evenmin iets dat we zonder meer aan "de arbeider" of "de stadsmensen" kunnen verwijten. Integendeel, we zullen moeten zoeken in de richting van bepaalde houdingen en opvattingen binnen de christelijke kerk, willen we de eigenlijke motieven op het spoor komen. Er bestond, in het algemeen gesproken, bij de kerk een ontstellende traagheid, die samenhang met een naar binnen gekeerde aandacht en een versmalling van de betekenis van het evangelie tot recept voor individuele zaligheid. Het is moeilijk om hier algemene karakteristieken te geven, maar we kunnen zeggen, dat de kerk gedurende de afgelopen anderhalve eeuw geleidelijk zich heeft teruggetrokken uit het centrum van het leven van het volk waarin ze zich bevond, en er de voorkeur aan heeft gegeven ergens opzij, naast het eigenlijke leven, te staan. De kerk werd de verzameling van gelijkgezinden, gelijkgeaarden en gelijkgelovenden, die er behoefte aan hadden om in eigen kring te bidden, een preek te horen en gesticht te worden. Daardoor gaf de kerk aan de mens de tijd en de gelegenheid zich te vestigen en zich thuis te voelen in een wereld van arbeid, industrie, straten, huizenblokken, kantoren, bedrijven en wat al niet meer, zonder de relevantie van de boodschap van het evangelie.

schuwing, een troostwoord of een bemoediging is. De boodschap houdt pas op boodschap te zijn in de wederkomst van Christus. Voor die tijd moet ik het boodschapskarakter van het Woord Gods altijd, en onder alle omstandigheden, ten volle blijven respecteren. Het is juist daarom onbegrijpelijk dat de kerk er in het verleden toe kwam om zich te scharen rondom het Woord Gods alsof het niet essentieel een Woord-voor-de-wereld, een boodschap-aan-de-wereld zou zijn. Het is volslagen onbegrijpelijk dat kerkmensen en predikanten de bijbel enkel durven hanteren als woord-van-troost voor zieken en zwakken, als woord-van-vermaan voor de gevallen en de struikelenden-in-de-gemeente, als woord-van-vrijspraak voor de gemeente, zonder tegelijkertijd de bijbel te respecteren als boodschap-die-alloevontvangers-tot-boodschappenjongens-maakt.

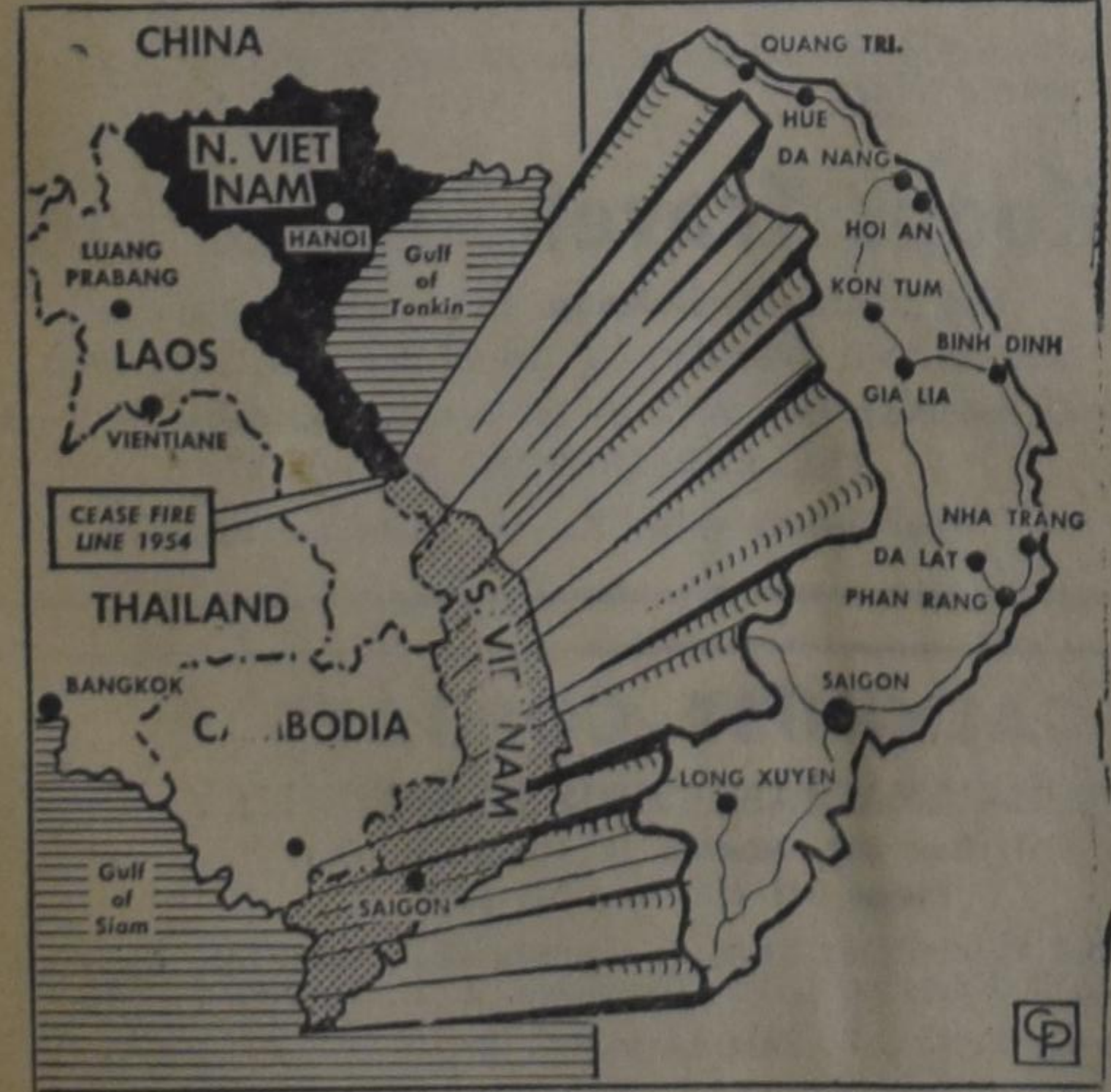
Toen de kerk een plaats ging innemen in deze wereld naast het leven, verloor de kerk haar eigen aard. Ze bleef nog echt op een kerk lijken. Want er was een kerkgebouw, er werd catechisatie gegeven, er werd gezongen en gebeden, en er werd ook gepreekt, terwijl een soort christelijk leven zich begon te ontwikkelen. Heel wat mensen geloofden echt dat ze met de echte kerk te doen hadden daarin. Wat ze niet zagen was dat de troost van het evangelie alleen maar ervaren wordt als het wordt aangenomen als de troost van het evangelie, dat wil zeggen als de troost van de boodschap Gods aan de wereld. Het vermaan van het evangelie wordt alleen effectief als het wordt gegeven en ontvangen als vermaan van het evangelie, van de boodschap die God aan de Zijnen in handen legde met het oog op de gehele wereld! Met het gevolg dat de troost en het vermaan, daar waar de kerk niet meer evangelische, d.i. boodschap-kerk is, niet langer doorwerken. We zien dan ook dat in onze moderne wereld niet alleen de mens in zijn zakenleven, in zijn arbeider-zijn, in zijn staatsburger-zijn, in zijn journalist-zijn, of in zijn wetenschapsmens-zijn, zich heeft onttrokken aan de relevantie van het Woord Gods, maar vooral ook dat binnen de kerk het echte leven, zoals Christus dat heeft gebracht onder Zijn eerste boodschappers, niet meer echt stuwend en lanierend doorbreekt. De kerk heeft gezocht dit echte leven te bewerken door sterke nadruk op

de innerlijke opbouw der kerk. Op allerlei plaatsen en van allerlei personen heb ik al vaak gehoord dat de tijd voor evangelisatie nog niet rijp is omdat eerst nog zo hard gewerkt moet worden aan de innerlijke opbouw en toerusting van de kerk. Er wordt niet gezien dat men zo in een tragische, vicieuze cirkel is terechtgekomen. Hoe meer men het evangelie-als-boodschap uitstelt, en hoe meer men zich concentreert op de zgn. innerlijke opbouw, hoe verder het echte leven uit zicht raakt. Hier is maar niet sprake van een achterstand. Hier is sprake van schuld. De kerk veranderde het essentiële van haar karakter door zich vrijwel exclusief te richten op de eigen kerkelijke kring, met als aanhangwagen een evangelisatiecommissie, een paar evangelisten en af en toe eens een extra collecte voor evangelisatiewerk. Daardoor staat de kerk schuldig aan de ontwikkeling van onkerkelijkheid. De eerste daad der kerk in deze situatie kan dan ook niet anders zijn dan die der zelfbe-zinning en boete. De kerk schoot maar niet tekort. Een tekort kan desnoods worden ingehaald. Een schuld wordt alleen weggewonnen in het wonder. Dat wonder moet beginnen in het gebed en het vernieuwde inzicht van de kerk met betrekking tot het karakter

M. Vrieze.

(1) J. C. Hoekendijk, De kerk binnenste buiten!, Amsterdam, 1964.

Krachtige Waarschuwing

Op dezelfde dag dat de nieuwe Sovjet Premier Alexei Kossygin aan Noord-Vietnam meer Russische hulp beloofde, bombardeerden Amerikaanse vliegtuigen — opstijgende van vliegtuigdekschepen in de Golf van Tonkin — installaties en verbindingen in Noord-Vietnam, die door de communisten gebruikt werden ter ondersteuning van de Viet Cong guerrilla's in Zuid-Vietnam. Deze Amerikaanse actie is waarschijnlijk bedoeld als een waarschuwing aan Rusland — en Rood-China en Noord-Vietnam — dat het President Johnson ernst is met het toeroepen van een halt aan een verdere verspreiding van communisme in Zuid-Oost Azië.

Het woord 'evangelie' is soms zo afgesloten dat we niet meer door hebben dat het betekent 'goede boodschap', of 'goed nieuws'. Wanneer we echter de betekenis goed voor ogen houden, en dus door hebben dat wat God ons zegt over Jezus een 'boodschap' is, zullen we er ook oog voor krijgen weer dat persoonlijk geloof nooit een eindpunt, maar altijd een beginpunt is. Door het evangelie te geloven heb ik het nog niet van karakter veranderd! Het blijft tot aan het eind der geschiedenis dat wat het was toen ik het voor het eerst hoorde, boodschap! Ik kan niet zeggen, wanneer ik tot geloof ben gekomen, dat nu deze boodschap het doel heeft bereikt in mijn bekering, en dat het Woord Gods nu verder alleen nog maar voor mij een vermaning, een waar-

De Godsdienstvrijheid in Nigeria

E.P.E. bericht uit Lagos:

Het Hooggerechtshof in Nigeria heeft een beslissing genomen, die waarschijnlijk een historische stap zal blijken te zijn in de zaak van de godsdienstvrijheid in Nigeria. Het Hof vernietigde het vonnis tegen Ds. Paul Samu, een Baptistenpredikant in een Mohammedaans dorp van de Gwari-stam in Noord-Nigeria, die door een lager gerechtshof schuldig was bevonden aan "belediging en het opruien tot minachting van het Mohammedaanse geloof", omdat hij een christelijke kerkdienst had gehouden in een woning waar hij was uitgenodigd. Het conflict ontstond toen christelijke ouders in het dorp een Mohammedaanse plechtigheid weigerden, waarbij het kind zijn naam zou ontvangen, en de christelijke doop aanvroegen. Dit werd gerapporteerd aan de plaatselijke rechtbank die de dominee achtervolgde en veroordeelde. De advocaat van Ds. Samu, die de voornaamste rechtskundige adviseur is

voor de grotendeels Mohammedaanse politieke partij in Noord-Nigeria, citeerde in een vurig pleidooi voor godsdienstvrijheid, de Nigeriaanse grondwet die niet slechts "vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst" garandeert, maar ook "het recht om met anderen in publieke onderwijs, praktijk en naleving van dienst of het geloof in de eredienst, of besloten samenkomsten, de goddelijke individuele persoon te manifesteren en daar propaganda voor te maken."

De Europese Persdienst van de Baptisten, die dit bericht doorgaf, wijst er op dat deze beslissing betekent dat christelijke predikanten in Nigeria nu de vrijheid hebben om huisbezoek te doen en openbare godsdiensttoevoelingen te leiden. Het is te hopen dat de onrust die bij de pas gehouden verkiezingen in dit land aan de dag is getreden, deze gunstige ontwikkeling niet zal belemmeren.

(ICN)

De Pastorale zorg voor zieken

door Rev. J. GEUZE BROEK

Graag voldoe ik aan het verzoek van meerdere kant om het onderstaande, oorspronkelijk gebruikt op instructie-avonden met ambtsdragers, te publiceren.

Gevraagd te spreken over de pastorale zorg voor zieken en gezonden, kwam ik al schrijvende niet verder dan de zieken. Ik heb daar geen spijt van, want we spreken en schrijven zo vaak over bezoeken aan de normale, de gezonde mensen, als we handelen over pastorale zaken. En de zieken worden vergeten. Zoals het zo veelszins het geval is. Totdat we zelf eens een keer ziek worden en gaan ervaren, wat een wereld van problemen juist hier ligt.

Dat weten we trouwens ook wel als we gezond zijn, ook als ambtsdragers. Maar eerlijk gezegd sluiten we de ogen er maar voor: want wat we met gezonden moeten doen als ambtsdragers kan vaak al genoeg moeilijke vragen naar voren brengen. Maar wat we met de zieken aan moeten, laten we eerlijk zijn... we weten het eigenlijk niet.

We weten heel goed, dat broeder Pieterse al twee weken in het ziekenhuis ligt en dat hij binnenkort een operatie zal moeten ondergaan. En we voelen wel dat we ook als wijkouderling er nodig eens heen moeten en we willen ook wel. Maar we komen er niet toe.

We laten het, willens of onwillens, maar aan de dominee over. Is het trouwens op de keper bezien, niet eigenlijk zijn taak? Is de ouderling niet veel meer de regeer-ouderling?

Kunnen we eigenlijk wel spreken over pastorale zorg als het gaat over hun werk in Gods gemeente? Deze vraag moet stellig bevestigend worden beantwoord. Reeds bij Prof. Biesterveld in zijn nog altijd lezenswaardige verhandeling over het huisbezoek, vinden wij deze taak van de herderlijke zorg over de gemeente aan de dominee en aan de ouderling toegewezen.

"Het herderlijke werk," zo zegt hij, "moet niet alleen verricht worden door de Dienaren des Woords, maar ook door de ouderlingen." En als herderlijk werk ziet hij: "De bijzondere verzorging der zielen, gelijk die voornamelijk in huis- en ziekenbezoek aan de enkele gelovige beoefend wordt."

De bijzondere verzorging der zielen: het is dus zielszorg. Zorg voor de zielen, van hen die tot de gemeente van Christus behoren.

Het doel van deze zielszorg is: deze zielen te brengen in de ontmoeting met Christus. En door die ontmoeting hen te brengen tot een steeds vollediger en hartelijker onderwerping aan Hem. Dat is dus voor beiden, de zieken en de

gezonden, tot wien deze zielszorg zich uitstrekt gelijk: ze moeten worden gebracht in de ontmoeting met Christus. Maar vóórdat deze zich werkelijk kan, moet er dus eerst een mogelijkheid zijn, voor de ontmoeting in het horizontale vlak.

Hoe kan ik iemand brengen in die ontmoeting met Christus, als ik niet eerst zelf met die persoon deze persoonlijke ontmoeting heb, waarin het hart opengaat?, waarin er begrip komt en een bereidheid om met elkander te spreken. Niet maar te praten maar te spreken. Een gesprek is wat anders dan praten. Daar is zelfs een gesprek zonder woorden. Ik denk aan die broeder, die ik eens ontmoette en die mij vertelde dat hij gedurende een bombardement zijn vrouw en verschillende kinderen verloren had. Toen ik hem ontzet aankeek, raadde hij mijn gedachten en zei: "Weet U wat mij er door haalde die avond? Dat de dominee, die mij opzoekt, meer dan een uur rustig tegenover mij op zijn stoel zat en geen stom woord zei. En toen vroeg hij: 'Zullen we samen bidden.' En deed toen een kort gebed."

Ik geloof ook inderdaad, dat we als ambtsdragers vaak veel te veel bidden om wijsheid om te spreken. We moesten meer bidden om wijsheid om te kunnen zwijgen en te luisteren. Dit geldt juist ook aan het ziekbed en nog meer dan veel gevallen, vaak het hart van de mens, opengaat dan in het verkeer met gezonden.

Natuurlijk hangt het van de aard van de ziekte en van de zieke af, maar in het algemeen kan men zeggen, dat heel veel van wat juist zo in de weg kan staan in het normale leven voor een goede zielszorg, voor een werkelijke ontmoeting, in dagen van ziekte en strijd wegvalt.

Daarbij hangt inderdaad echter veel af van de zielszorger. We moeten echt zijn, oprecht. Dat we vaak met een onhandig gevoel, met een gevoel van machteloosheid aan onze zieken denken en dus het bezoek niet aandurven komt vaak, omdat we niet genoeg zelf ook deze vragen van het lijden en sterven doordenken. We spreken er over maar denken er weinig schriftuurlijk en biddend over na. Daarom kan het vaak een opgeschroefd karakter krijgen, wat we zeggen. En dit voelt een zieke scherp. U kan beter niets zeggen, dan dat wat U zegt, alleen maar een opgezegd lesje is. Ik denk aan die dominee, die zijn patient overlaadde met allerlei prachtige vrome termen, totdat de

patient zei: "Wilt U er om denken, dominee, dat mijn kwaal zeer besmettelijk is?" Waarop de dominee als gestoken van zijn stoel opvloog, een behoorlijke afstand nam in de deuropening en zei: "Zullen we dan samen bidden?"

In onze ontmoeting met zieken zullen we altijd allereerst moeten doordringen zijn van het werkelijke wezen van de ziekte. Ziekte wordt in de Bijbel altijd gezien als een voorvorm en een voorbode van de dood.

Zij hoort dus in Gods schepping niet thuis. Net zo min als het Christelijk is om de dood te zien als de grote vriend, is het Christelijk en bijbels de ziekte als zodanig te zien. Denk aan die prachtige tekst in Jesaja 53: "Hij heeft onze ziekten gedragen." De ziekte heeft te maken met de vloek over ons leven.

Daarom, tegenover de ziekte past niet een prediking van berusting. En hoeven zijn onrustig allereerst omdat ze niet kunnen "berusten"? Toch worden we juist geroepen om ons te verzetten tegen de macht van de ziekte en de dood. Ze zijn niet van God, maar van de zonde. Wat natuurlijk niet zegt, dat ze buiten God om gaan. En dat God de ziekte niet gebruiken kan ten zegen! Maar dat is wat de zieke onwillekeurigervaart. En dat moeten we hem ook laten zien. Want pas als hij niet berust, kan hij gebracht worden tot de strijd om de aanvaarding in geloof en gebed, tot de ontmoeting met Christus, waar alleen zijn heil ligt. Zijn heil naar lichaam en ziel. De enige weg tussen gelatenheid en opstand is: de weg van het achter Christus leren gaan. Dit is de eerste voorwaarde voor de genezing zelfs.

Ik herinner me nog heel sterk, hoe de directeur van het Sanatorium te Appelscha, waar ik mijn werk als predikant begon, bij de ingebruikneming van de kerkzaal op deze inrichting zei tot de patienten: "We kunnen als dokters U trachten te helpen met het beste van ons weten en kunnen, maar als U niet eerst de geestelijke rust vindt, staan wij nog machteloos."

Geestelijke rust, want ziekte maakt onrustig. Prof. Van den Berg van Utrecht schrijft in zijn boekje "Psychologie van het ziekbed" daar heel mooi over. Als we ziek worden is de kamer waarin je elke dag slaapt dezelfde kamer, maar toch is hij nu anders. Het is hetzelfde huis, waarin je woont, maar het is alsof je in dit huis een vreemde bent; je staat overal buiten. Je hoort er niet meer bij. Het lichaam krijgt een totaal andere betekenis. Normaal gesproken vergeten wij ons lichaam. Maar in dagen van ziekte kunnen we ons dat niet meer veroorloven. Het wordt een last, soms ook een vijand. "Die akelige maag." "Dat hoofd van mij." "Dat ellendige been." Allemaal uitdrukkingen die ons veel te zeggen hebben.

En vergeet niet, hoe dat vooral in deze tegenwoordige tijd ontzaggelijk sterk bevorderd wordt.

Wanneer U VIS koopt -verse of bevroren- LET DAN OP DE VOLGENDE MERKEN

DEPARTMENT OF FISHERIES
Ottawa, Canada

Hon. H. J. Robichaud, M. P., Minister

Dr. A. W. H. Needler, Deputy Minister

Vergast Uzelf op vis — over-heerlijk van smaak — gevangen in Canadees viswater. De winkels hebben een grote keus uit allerlei soorten voor U in voor-raad.

Teneinde zeker te zijn van de beste kwaliteit voor Uw geld, gelieve te letten op de merken: "CANADA INSPECTED" en "PROCESSED UNDER GOVERNMENT SUPERVISION".

Deze merken geven aan, dat de vis aan een strenge regeringskeuring werd onderworpen. Ingeblikte, gerookte of in zuur ingelegde vis-producten, in Canada verpakt, zijn niet van deze Maple Leaf merken voorzien, — maar kunnen eveneens met volkomen vertrouwen worden gekocht.

Juist vanwege de zegeningen van de medische wetenschap in haar opzienbarende ontwikkeling.

Abraham Kuypers, in zijn boekje over de Drie kleine vossen die de wijngaard bederven, (het Mysticisme, het Intellectualisme en het Practicisme) protesteert tegen de neiging in zijn dagen om de zieken niet meer thuis te doen verplegen, maar in een ziekenhuis. Ziekenhuisverpleging moet uitzondering, de thuisverpleging regel blijven. U kunt niet nalaten te glimlachen als U de hartstocht leest waarmee dit door Kuypers naar voren wordt gebracht. Maar wat de behandelingen tegenwoordig aan uitputting meebrengen, moet U niet onderschatten. Om niet te spreken van het gevaar dat de levende mens, als men, zich prijsgegeven voelt aan de over-

macht van techniek die op hem wordt botgevierd. Hoe licht gaat hij onwillekeurig ook geheel op in dat denken, dat hoe langer hoe meer ook de ziekenverpleging beheersert gaat: het door technisch vernuft verslaan van de vijand, die ziekte heet. En dan de dood niet te vergeten. Zodat een mens geen tijd en gelegenheid meer gegeven wordt om zijn eigen dood te sterven. Daar moet de pastorale zorg zich tegen verzetten en actief tegen strijden. Door die mens, dankbaar voor de technische vooruitgang, toch te blijven wijzen op de grote Heelmeester. Om die mens in zijn verantwoordelijkheid en in Zijn afhankelijkheid van deze Heelmeester bovenal te doen leven en te doen lijden.

Daarom is het niet genoeg om de mensen op te wekken, om vooral een bijbelje mee te nemen naar het ziekenhuis. Ze hebben de ambtsdrager nodig, die voor hen en met hen met de Here worstelt, die hen opvoert tot de grote Ontmoeting, door het Woord waardoor de Heilige Geest werkt. Weet U wel dat de meeste echte zieken juist door de de-concentratie vaak niet in staat zijn om zelf geestelijk actief te blijven? En wat wilt U aan geestelijke activiteiten ook verwachten van iemand, die zo juist langs de rand van het graf is gevoerd door het technisch volmaakt gehanteerde mes van de chirurg? Dood-, doodmoe is men dan. Lichamelijk en geestelijk.

Daarom moet ook juist de gemeente worden ingeschakeld. Het gebed als voorbode moet een veel werkelijker plaats in de kerk van Christus verkrijgen. Hoeveel hebben daar niet het wonder van ervaren, dat ze voelden, dat er voor hen gebeden werd, terwijl ze zelf te moe waren om zelfs hun gedachten voor een kort gebed te concentreren.

(Wordt vervolgd.)

De Ruyters Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier A.o. 1860

Imported by: VAN'S Imp. Ltd.,
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

WACHT U TOT DE LENTE OM HERSTELLINGEN EN VERNIEUWINGEN AAN TE BRENGEN?

WAAROM?

leningen voor huis- en boerderij verbetering zijn **NU** bij Uw bank verkrijgbaar!

Verstandige Canadezen maken gebruik van de winter.

Vaklieden zijn gewoonlijk beter te krijgen gedurende het koude weer en het karwei wordt gedaan wanneer U het wilt. Materialen zijn volop verkrijgbaar — en tegen kortingen in de slappe tijd en uitgestelde betalingstermijnen maken het mogelijk om Uw begroting voor vernieuwing te rekken.

Onder de Wet op Nationale Huisvesting zijn speciale leningen voor Huisverbetering bij Uw

bank beschikbaar tegen lage rente. U kunt tot op \$4000 lenen en neemt tot op tien jaar de tijd om terug te betalen.

Een Loon Voor Boerderijverbetering biedt U tot op \$15,000 aan met de mogelijkheid om dit over tien jaar terug te betalen.

Kleine Zakenleningen door de regering gesubsidieerd zijn eveneens bij Uw bank verkrijgbaar voor vernieuwing en herstelling van kleine zakenpanden en uitrusting.

IEDEREEN IS ER MEDE GEBAAIT, ALS HET WERK DES WINTERS TOENEEMT.

DOE HET NU!

Uitgegeven op last van Z.Exc. Allan J. MacEachen, Minister of Labour, Canada

Heb je speculaasjes gekocht, mam?

Natuurlijk. Iedereen vindt ze heerlijk. Mits ze van VOORTMAN'S zijn. Die zijn zo lekker gekruid en zuiver van smaak.

Moeder weet, dat de paar extra centen besteed aan VOORTMAN'S koekjes, goed besteed zijn.

Speculaasjes van VOORTMAN'S
de bakker, die ze bakken kan!

Hebt U wel eens speculaasjes op brood geprobeerd? Heerlijk! Maak eens een lunch klaar voor de kinderen met een "speculaas-sandwich"

Mensen op onze weg

door Ineke Parlevliet

Heel voorzichtig klom ik de steile, spekgladde buitentrapp op. Het leek op de gang naar het schavot. Het was levensgevaarlijk. Toen ik bijna boven was gleed ik toch nog uit en het scheelde geen haar of ik was weer naar beneden getuimeld. Ik wist me nog bijtijds aan de wankele leuning vast te grijpen, maar bezerde daarbij flink mijn schouder.

"Dat ze nou verdraaid nog te beroerd zijn om die trap even schoon te vegen," mopperde ik. 't Is notabene drie dagen geleden dat het gesneeuwd heeft." Alles behalve in een stralend humeur klopte ik even later op de deur waar de trap me gebracht had. Er werd niet open gedaan. Opnieuw klopte ik aan. Maar nu harder. Weer geen resultaat. Een flauw lichtschijnsel scheen door het dunne gordijntje van het raam naar buiten. Ik wist dat het gezin Weyly vier kleine kinderen had en kon me niet goed voorstellen dat die al voor half tien 's morgens de deur uit zouden zijn. Toch maar weggan en een andere keer terugkomen? Maar de glibberige trap achter me lokte me allesbehalve voor een afvaart aan. Nog éénmaal, besloot ik. Deze keer bonsde ik op de deur alsof ik Sinterklaas was en het effect was enorm.

Met een forse zwaai werd de deur plotseling opengegooid en een Goliath van een kerel gekleed in pyama en oude soldatenjas snauwde me toe:

"What do you want?"

"If you are Mr. Weyly, I want you," zei ik, ook niet bepaald opgetogen.

"Why? Are you a saleslady?" Hij sloeg een achterdochtige blik op m'n actetas.

"No, just a worker from the Children's Aid Society. Your wife called a few days ago. She wanted to see me."

"Right, come in, it's too cold outside," antwoordde Mr. Weyly op een heel andere toon. "Glad you came. Time is getting pretty close now. May as well have the whole thing over before my wife goes to the hospital."

Ik volgde Mr. Weyly naar binnen. De buitendeur kwam regelrecht in een piepklein keukentje terecht, waar amper genoeg plaats was voor Mr. Weyly en mij tegelijk. Twee deuren kwamen in het keukentje uit en stonden open. De ene liet me ongewild een blik slaan in een slaapkamer, waar een dubbel bed stond. Gezien de wanorde van de dekens en Mr. Weyly's verschijning was het niet moeilijk te raden dat de heer des huizes daar kennelijk net uit gesprongen was. De andere deur gaf toegang tot een nog kleiner slaapkamertje, waar alleen een paar matrassen op de grond lagen plus een hoeveelheid kinderklaren, wat lege blikken en dozen en brokken brood, waar de jam aan alle kanten aanleefde.

"How do you do?" hernieuwde Mr. Weyly de kennismaking, terwijl hij royaal zijn hand uitstak. M'n buiteling van even geleden nog niet vergeten zijnde, noch mijn pijnlijke schouder, antwoordde ik naar waarheid:

"Well, I'm still alive, as you see. How do you do, Mr. Weyly?"

"I'm fine. Thank you."

"Except for a lack of sweat, I suppose?" Mr Weyly keek me niet-begrijpend aan.

"What d'you mean?"

"I mean that I easily could have broken my neck climbing those stairs of yours outside. And not only me, but everybody who has to use them. You look quite healthy and not too busy to me. You could have cleaned them three days ago. You better do it right away before someone falls down and sues you for negligence."

"No one is going to sue me, lady," antwoordde Mr. Weyly vol zelfvertrouwen. "I couldn't pay one penny. I've no job, no money, no unemployment insurance. Nothing. All I have is a stack of bills and four kids with a fifth on its way. Let them sue. There's nothing to worry about."

"What's wrong with cleaning those steps?" informeerde ik.

"Nothing, as long as I don't have to do that. It's the landlord who's responsible, not me. And to be honest with you, I wouldn't mind it at all if he broke his neck on them. He's too stingy to fix the toilet, which is all frozen. All he cares for is money. Well, I'm not going to pay anymore rent until he fixes that toilet. That's for sure!"

"You didn't pay him before that time either, right?"

"Did that guy call you?"

"No, it's just a guess. How many weeks do you owe him, Mr. Weyly?"

"Must be five or six, I don't care. He can't put me out any

how as long it's winter. He wouldn't even dare. He's a big shot. You must know him, Robert Fayette. Lives on Huron Street. He has a couple of hardware stores around here. If he's putting us on the street, a poor family with five kids, you can be sure that the paper will get a hold of this story. They'll publish it with big pictures. Boy, will that ever harm his business! No, he'll be smarter than that! Fayette isn't such a fool."

"I'm really sorry, but I don't know every big shot in town. Yet I can see his point that he likes to have the rent paid by you."

"How could I? You don't think I'm going to pay \$10.- a week out of my welfare money for rent, do you? No decent human being can live on \$20.-. Yet that's all I get. Twenty lousy bucks for a family with four kids and a pregnant wife?"

"I agree that you would be far better off if you went to work yourself. You could at least make more than double that amount, I'm sure."

"You don't think that I'm so stupid to work for forty dollars a full week, do you?" vroeg hij verachtend.

"You look the type to me who wouldn't even work for \$60.- a week. I guess you figure you must be worth at least \$1.50 an hour."

Mr. Weyly stak spontaan z'n hand uit. "Now you're talking! You and I could do business together! That's at least one person who understands me!" En hij pompte m'n hand met zo'n kracht dat m'n schouder er van kraakte.

"I'm not so sure that you understand me," temperde ik zijn enthousiasme, "but let's talk business. Why do you and your wife want to see me? She didn't say by phone. Will she come home soon?"

"Yes, she just went around the corner to get some bread. The baker won't give us anymore credit, so we have to go to the store ourselves."

"She took the children along?"

"Yes, they were fighting like cats and dogs all the time. I couldn't sleep anymore and kicked them all out of the house. That's the only way to get your rest here. They are an awful lot. That's why we want to get rid of the new one. We can't have anymore kids than we have already. The wife's health is no good. She's as weak as a worn out piece of elastic. Every year the same trouble and getting into the family way is no fun, I tell you. You don't have children, I suppose?"

"No, I don't."

"Lucky you are! But I . . ."

Een ooverdovend geschreeuw en gebrul maakten en abrupt einde aan onze conversatie.

"They're coming back!" gilte Mr. Weyly boven het gebulder uit. Automatisch was ik overeind gesprongen om de helpende hand te bieden. Ik vroeg me af hoe in de wereld Mrs. Weyly met vier kleine kinderen die trap op kon komen, terwijl ze zelf binnenkort een baby verwachtte. Stel dat ze een smak maakte en er wat met haar en de baby gebeurde. Mr. Weyly bleef echter op z'n dooie gemak zitten.

"Don't worry," zei hij opgewekt. "They'll make it." En toen werd ik pas echt nijdig.

"You come out, right away and give your wife a hand!" commandeerde ik woedend. "And then clean those stairs before it is too late!"

Mr. Weyly's mond viel open van verbouwereerdheid, maar ik liep de deur uit zonder op verder commentaar te wachten. Toen eindelijk de kinderen met hun moeder heelhuids boven waren gekomen, kwam Mr. Weyly ook net naar buiten.

"Need any more help?" vroeg hij met z'n handen in de zakken van z'n jas.

"Clean those steps, please."

"With what, lady? With my bare hands? I don't have a shovel, I don't have a broom, I don't have an axe."

"Borrow those things then from your neighbours," adviseerde ik.

"No person in this town will even lend me so much as a hairpin, because I'll forget to bring it back, you see. So that's out."

Ik gaf het op en liep naar binnen, waar Mrs. Weyly ondertussen zich van haar jas en lekke laarzen ontdaan had. De kinderen hadden hun jassen en mutsen neergegooid waar het uitkwam en Mrs. Weyly maakte geen aanstalten om het op te ruimen of om het de oudere kinderen te laten doen. Het span, waarvan de oudste zes bleek te zijn (en die thuis was van school wegens gebrek aan laarzen). "If they won't give the kid a pair of

boots, I'm not sending him to school," verklaarde z'n vader toen ik mijn verwondering er over uitsprak dat Billy thuis was.) ging tekeer als een stel uitgehongerde wolven. Ze trokken het brood dat Mrs. Weyly gekocht had bijna aan flarden, klierden er een fikse kluit margarine op en toen ze zagen dat de jampot leeg was, strooiden ze er royaal een laag suiker overheen. Mrs. Weyly liet ze maar begaan, totdat haar man ingreep met een forse vloek en het stel naar de kleinste slaapkamer commandeerde, waarna hij de deur dicht deed en er op een stoel voor ging zitten.

"Make some tea," beval hij zijn vrouw, "and let's talk. This lady is from the Children's Society. I told her that we don't want the baby. We want to give it up for adoption, don't we?"

Mrs. Weyly knikte heftig. We've more than enough," zei ze alsof het schoenveters betrof. "So you can have it. First we thought we might give it to someone we know. But that woman backed out. She said her husband wasn't for it. Now we're stuck. "The baby will be born in two or three weeks. I don't know the exact date. I'm not much good in figuring . . ."

"What does your doctor say?"

"I never have a doctor. Only with the first one, with Billy. When I feel it is coming, I go to the hospital. That's all there's to it."

Ik bestudeerde Mrs. Weyly wat beter. Ze was hoogstens 30 jaar, maar kon ook best 25 zijn. Ze was lang niet lelijk, en zou zelfs bepaald aantrekkelijk geweest zijn als ze er wat verzorgder uit gezien had. Ze had een gezonde kleur van de kou en ondanks het feit dat ze spoedig een baby verwachtte, zag ze er fit en sterk uit en zeker niet als het afgetobde sloofje, dat ik me in gedachten van haar had voorgesteld. Haar man's mededeling dat zijn vrouw's gezondheid lang niet in orde wase leek me wel enigszins bezijden de waarheid. Uit de zak van haar mantel haalde ze een nieuw pakje sigaretten tevoorschijn en haalde er eentje uit. Toen ze zo gauw geen lucifers zag, liep ze naar het gaskomfoor, draaide het op zodat de vlam aanflopte en stak zo de sigaret aan. Ze deed het zo geroutineerd alsof ze het gasstel alleen daarvoor in huis had. Maar dat was toch niet het geval, want even later gebruikte ze het om water te koken voor thee. Ze schonk twee grote mokken boordevol, plenste er een scheut melk in en schoof één er van naar mij toe.

"I can't drink tea in the morning," verklaarde ze me. "It makes me sick." Graag had ik "me too" gezegd, maar uit ervaring weet ik dat ze dat niet van je nemen. Ik nam dus een slokje wat gal-bitter was voor mijn smaak en besloot de rest te laten staan of desnoods door de kinderen te laten omgooien als ze later bevrijd zouden worden door hun vader. Het enorme kabaal aan de andere kant van de deur overtuigde ons wel dat ze nog niet in hun lot berustten. Noch Mrs. Weyly, noch haar man scheen zich echter iets van de herrie aan te trekken. Voor hen leken de kinderen niet te bestaan.

Eindelijk kwamen we terzake. Het kwam hierop neer dat het echtpaar Weyly de verantwoording en verzorging voor de a.s. baby niet meer op zich wilden nemen. Financieel konden ze zich zulk een luxe niet veroorloven, terwijl het appartement nu al stukken te klein was. Werk was er voor Mr. Weyly niet te vinden en van het geld van de town kon je precies blijven ademen, maar niet eten. Uit het verloop van het gesprek bleek dat er tussen Johnny en Sharon 'n meisje geweest was, dat ze privé hadden laten adopteren door een kinderloos echtpaar in W., waar ze indertijd woonden. Ze hadden nooit

verder contact met dat echtpaar gehad en vonden een dergelijke oplossing wel de minst gecompliceerde. Uit het oog, uit het hart. Dat was wel het beste. Vandaar dat ze dit nu weer hadden willen proberen. Helaas trokken de a.s. adoptie-ouders zich onverwachts terug, dus moesten de Weyly's nu wel de bemiddeling van de C.A.S. inroepen.

"I've always healthy babies," verzekerde Mrs. Weyly mij. "You won't have any trouble in finding a home for them."

Tenslotte vonden ze dat ik voldoende ingelicht was en kreeg ik de kans om mijn visie te geven op hun besluit. Ik vertelde dat zij en niemand anders de verantwoordelijkheid voor hun kinderen hadden en ook voor de a.s. baby en dat het ten enenmale onjuist was om dat kind voor adoptie te geven. Het was immoreel en een groot kwaad. Financiële redenen konden nooit een aanneembaar motief zijn om een kind weg te geven. Voor een ongehuwde moeder mocht dit misschien soms een rol spelen in haar beslissing, maar zolang een jonge, gezonde kerel de kostwinner behoorde te zijn, en de wettige vader van het kind was, zolang was adoptie onaanvaardbaar en ik was er dan ook wel van overtuigd dat onze Children's Aid Society daaraan nooit zou willen meewerken.

Ik begon plannen met hen te bespreken hoe Mr. Weyly aan werk kon komen als hij werkelijk wilde, dat er wel ergens in de country een goedkoop farmhuis te huur zou zijn, waar meer ruimte en vrijheid was voor de kinderen en dat er heus wel het een en ander op de kop te tikken zou zijn wat kleding en bedding voor de baby betrof.

De Weyly's gingen er hard tegen in. Het ene bezwaar na het andere brachten ze op de proppen, maar ieder argument ontzenuwde ik met succes. Tenminste dat dacht ik. Toen ik ten langen leste weging (en opnieuw een schuiver maakte op die ellendige trap!) had ik toch een gevoel van voldoening. De Weyly's hadden beloofd om nog eens goed over alles na te denken.

(Vervolg op pag. 6)

O, wonder van genade

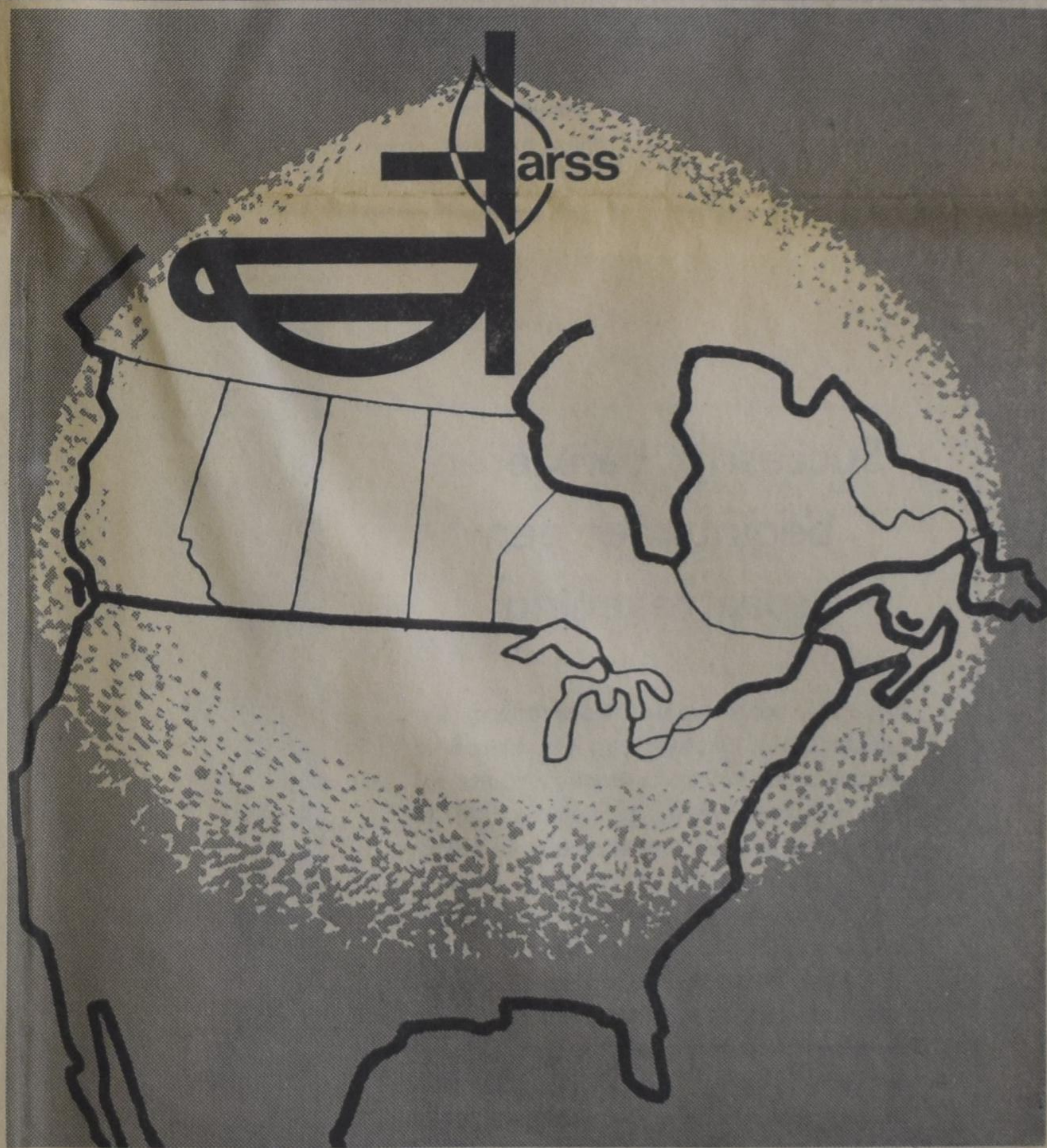
O, wonder van genade:
God daalde neer.
O, wonder van genade:
God keerde weer.
O, wonder van genade,
Wat eens geschiedt,
Wanneer aan 't eind der dagen
Elk oog Hem ziet.
Zijn wij in Hem geborgen?
Bezint, zo gij 't niet weet.
Wacht u een eeuw'ge morgen,
Als Hij ter vierschaar treedt?
O, wonder van genade,
Een zaligheid zo groot,
Als wij eens mogen erven,
Het leven na de dood.
Het leven ons geschonken,
Als engelen zo rein,
Dat zal voor ons voor eeuwig
Het grootste wonder zijn.

R. Koopman

Buying or Selling
Real Estate?
CALL
JOHN VANDERVINNE
241-9171
Member Toronto Real Estate Board
Repr. GEORGE GETHING
REAL ESTATE,
REXDALE, ONTARIO

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

REISBUREAU
Bel of schrijf
In Sarnia
THEO HEIKAMP
133 N. Front Street
ED 6-6169
In Toronto
JOANNE V. D. SPEK
697 Bay Street
EM 6-9488
O.K. JOHNSON & CO. LIMITED
WORLD WIDE TRAVEL SERVICE

Put the lamp of God in the World of Learning

The Association for Reformed Scientific Studies has pledged to promote Scripturally directed learning. Therefore she wants to place the lamp of the Word of God in the world and especially in the world of learning at secular universities. The ARSS clings to the cross, where sin is washed away and fools learn wisdom. Help the ARSS bring bright, Christian perspectives to many on and off the campus. Help the ARSS keep the light burning across the North American Continent.

Already in 1965 twenty-four applications for full membership have been received. Why not send in your application too. Or become an associate member for (only) \$10.— a year. The ARSS also welcomes special gifts for its present program or for its future Scientific Institute.

The \$5000.— deficit for 1964 has been erased thanks to your willing response. But we want to double our efforts in 1965. We can only do this with Gods help and your generous support. Please note our address for all correspondence:

THE ASSOCIATION FOR REFORMED SCIENTIFIC STUDIES
729 UPPER GAGE AVENUE, HAMILTON, ONTARIO

Vragen rond de "R" in "A.R.S.S."

③

In ons 2e artikel kwamen wij tot de slotsom dat het feit van het hebben van zulk een educational creed, en het beslag leggen op het Woord van God buiten de Kerk aan welke de Woorden Gods toebetrouwd zijn om, niet werkelijk Gereformeerd is. De achtergronden immers van zulk doen moeten, zo zagen we, sterk gewantouwd worden. Dat dit geen wantouwen tegen personen is, spreekt vanzelf. Dat wij de 'vruchten' van zulk vreemd spreken en niet spreken over de Kerk al zijn tegengekomen, willen we echter ook met nadruk vastleggen.

In dit slot-artikel nu nog, zeer beperkt, iets over de derde vraag:

3. Is de Educational Creed van de A.R.S.S. 'reformed'?

Na bovenstaande, moet de eerste opmerking al zijn dat de 'historic creeds' waarvan art. 2 der A.R.S.S. spreekt, anders spreken over de Kerk dan de A.R.S.S. doet. De A.R.S.S. wil het ganse Woord Gods aanvaarden. Doet het dat ook in de zin van het begin van art. 29 der Confessie:

"Wij geloven dat men wel naarstig en met goede voorzichtigheid uit het Woord Gods behoort te onderscheiden, welke de ware Kerk zij;"

Of, Canons van Dordt, III, IV, par. 17:

(de apostelen hebben niet nagelaten) "hen door heilige vermaningen des Evangelies te houden onder de oefening des Woords, der sacramenten, en der kerkelijke tucht; also moet het ook nu ver van daar zijn dat diegenen die anderen in de gemeente leren, of die geleerd worden, zich zouden vermeten God te verzoeken door het scheiden dier dingen die God naar Zijn welbehagen heeft gewild dat te zamen gevoegd zouden blijven. Want door de (kerkelijke) zie eerder in dit citaat, vermaningen wordt de genade medegedeeld; en hoe vaardiger wij ons ambt doen, des te heerlijker vertoont zich ook de wel-daad Gods die in ons werkt, en Zijn werk gaat dan allerbest voort."

De A.R.S.S. heeft maar één doel: dat Gods werk allerbest voortgaat, — maar dan moeten wij ons niet vermeten te scheiden wat God samengevoegd heeft: Kerk & Woord! De W.d.W. heeft dat allang gedaan. Een tweede (te verwachten) stap was toen de wending van 'calvinistisch' naar 'ecumenisch' in de formulering van het 'religieuze grondmotief' met het trio: schepping - val - verlossing (men leze daarover verder J. Kamphuis in Verkenningen, I, hfdst. IV). Daarna was ook de belijdenis der Kerk afgedaan als regel voor filosofie, wetenschap, etc.

"This (het religieuze grondmotief van de W.d.W.) is the only really ecumenical basis of the Church of Christ, which in its institutional temporal appearance is hopelessly divided." (Dooyeweerd in In the Twilight of Western Thought, p. 146, 147).

De belijdenis is dan ook niet meer nodig, want, geleid door dit grondmotief, kunnen de goddelijke wetten gekend worden uit de 'structures of creation' naar het beginsel van 'siek'. Volgens Dooyeweerd (reeds prof. K. Schilder verweet hem dat) geven de Tien Geboden maar een "gebreklijke weergave" van die goddelijke wetten.

De vijfde stap is dan dat de oplossing van het Kerk-"probleem" ligt in de vlucht naar het boven-tijdelijk lichaam van Christus: er is eigenlijk niet zoiets als kerkelijke gedeeldheid. Daarmede is de W.d.W. teruggekeerd tot Kuyper's 'Tractaat van de Reformatie der Kerken' die geen weg wist met, b.v., de artt. 28, 29 der Confessie.

Een nauwkeurig, gedetailleerd onderzoek van de educational creed van de A.R.S.S. zou uit de band van deze korte artikelen springen. Wij hopen dat nog elders en op andere wijs te doen.

Daarom slechts een enkele opmerking over wat o.i. niet-gereformeerde, niet-schriftuurlijke symptomen in deze creed zijn. We nummeren gemakshalve.

1. In 'Purpose' wordt gezegd dat het doel is, een Christelijke

Universiteit, "to equip men and women to bring the Word of God in all its power to bear upon the whole of life." Welnu, dat Woord van God neemt voor dit werk allereerst de Kerk, de ambtelijke dienst. Ik citeer, voor de gelijk-luidendheid, uit de New English Bible, Ef. 4: God heeft gegeven apostelen, profeten, herders en leraars "to equip God's people for work in His service... So shall we all at last attain to the unity, inherent in our faith..." Het is zelfs de weg tot eenheid; en niet dat filosofisch 'religieuze grondmotief'.

2. Dan de 'Creed'. Dat woord kan inderdaad (Webster) ook gebezigd worden voor "a statement of belief, principles, or opinion on any subject", maar de A.R.S.S. werkt onder gereformeerde mensen, waar dit woord een bepaalde betekenis heeft.

3. Bij het lezen van uitdrukkingen als 'human life in its entirety is religion', en "the essence or heart (???) of all created reality is the covenantal communion of man with God in Christ" komen twee vragen op: wat betekent dit allemaal bijv. voor de 'kleine luyden' die opgeroepen worden dit werk te dragen. De tweede vraag: waarom hebben de broeders zo veel werk gedaan op deze formuleringen, terwijl ze toch zo maar konden afschrijven de prachtige woorden uit art. 12 der Confessie:

"Wij geloven dat de Vader, door zijn Woord, dat is door zijn Zoon, de hemel, de aarde en alle schepselen uit niet geschapen heeft..., aan ieder schepsel zijn wezen, gestalte en gedaante, en onderscheidene ambten gevende, om zijn Schepper te dienen... om de mens te dienen, ten einde dat de mens zijn God diene."

Mooier kon het toch niet, ook, precies voor het doel der A.R.S.S., en dan zo echt 'Gereformeerd', taal van eeuwen. Maar ik vrees dat dit niet gedaan is, o.a. omdat er toch op een of andere wijs een plaats moest worden ingeruimd voor dat 'boven-tijdelijk' hart als het Archimedes-punt (vgl. Ronald H. Nash, in Dooyeweerd and the Amsterdam Philosophy, Zondervan 1962, passim) en het 'religieuze grondmotief'.

4. Het zou niet kwaad kunnen als het Gereformeerde volk wat nader ingelicht werd over uitdrukkingen als: "that Scripture in-

structs us of the structure of creation", vooral als in de volgende paragraaf staat dat de wetenschapsman "has to give a scientific account of the structure of creation". Hoe is de verhouding tussen beide? En die 'structure', dat zal dan wel bedoeld zijn als de door de W.d.W. ontworpen structuur van de wetenschappen. Leert de Schrift die 'structuur'?

5. Bij het artikel over 'Christ' die verlosser en vernieuwer van 'our life in its entirety' wordt genoemd, missen we maar pijnlijk (om een voorbeeld te noemen) het slot van Ef. 1, waar Christus inderdaad als Hoofd boven alle dingen gepredikt wordt, maar dan in zijn kwaliteit als Hoofd der gemeente!

6. Wat is "the decisive ordering role" van "religion", wanneer daarbij gezegd wordt dat "true knowledge arises from the knowing activity of the human heart" etc., — en wordt daarin 'heart' verstaan zoals de W.d.W. dat doet: het boven-tijdelijke hart (door Wiskerke in Lucerna genoemd de 'hartkwaal van de W.d.W.'...); en is dat de bron van kennis?

7. Is het waar dat "pursuit of theoretical thought" is "essential to the obedient and thankful response of God's people to the cultural mandate"? 'Essential' is een groot woord. We denken weer aan Ef. 4.

8. Dan komt weer dat punt van 'academical freedom' waarover we reeds eerder spraken. Is dat 'Reformed' om de Kerk van de Heere Jezus Christus op één lijn te stellen met allerlei 'societal structures'? Het is W.d.W. wijsheid, maar is het de wijsheid der Schrift? Hier is de Kerk eer stiefkind dan moeder. En dan: wat bedoelt de A.R.S.S. hier met het simpele woord 'church'? Is dat de Christian Reformed Church, of de Presbyterian? Is het de Kerk der reformatie die zich tot op heden reformeert, of is het de Roomse Kerk? Of zijn al die instituten voor de A.R.S.S. "on a level"? Voor de dag ermee komen, broeders! U hebt dit bindend gesteld voor uzelf en anderen, zonder qualifications en reservations. Zoudt U niet denken dat het woord Reformed in Uw naam U dwingt tot nadere kwalificatie van wat u hier bedoelt met 'church'.

9. Tenslotte (we zullen wel vervelend worden): welk een optimisme is de 'Summary': "all scholarship pursued in faithful obe-

NAAR NEDERLAND?

Per boot of vliegtuig. Wij verzorgen 21-daagse retours, groepsreizen en charters. Vóór U besluit hoe of wanneer, vraag eerst

JAN FABER, Mgr.

Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.

(Naast het Bus Terminal) Tel. NE 7-5222

Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

dience to the divine mandate will heed the normative direction of God's Word". O ja, het 'must', maar is het zo zeker dat ieder geleerde die subjectief-eerlijk z'n goddelijk beroep wil uitoefenen, zich ook altijd aan dat Woord Gods zal houden? Is niet de 'vreemde' handelwijze van de opstellers van deze creed met de Gereformeerde Confessie en de Gereformeerde Kerk het beste bewijs dat men (met alle goede en oprechte bedoelingen, waaraan we geen seconde twijfelen) kan feil gaan t.a.v. de 'normative direction' van Gods Woord?

Wij zouden dit alles niet gezegd hebben als deze creed een particuliere liefhebberij van een groep wetenschaps-mannen was; maar de schoen moet passen, zei de president van A.R.S.S. en anders past U niet in de A.R.S.S.

Het is niet onze zaak dat dit feit-van-binding een niet alleen ethisch maar ook confessioneel conflict in de boezem van de Christian Reformed Church kan werpen: kan een Christian Reformed predikant die verklaart: ik buig onder Gods Woord, heb de Gereformeerde Confessie lief met heel m'n hart, maar ik heb zo m'n vragen over Uw 'creed', lid worden? Of wordt en is reeds zo iemand geweigerd, na eventueel 'screening'? Terwijl de man in volle rechten bedienaar des Woords is. Wat dan met de eenheid van Gods volk? Is deze strakke binding nu werkelijk 'ecumenisch' (de Geref. Confessie is dat wel!) of is ze niet seculair? Snijdt ze niet af hen die God niet afsnijdt? Het is ons probleem niet, zeiden we, maar dat het een formidabel probleem schept, vinden we wel.

Men voere mij niet tegen (dr. Schrotenboer b.v. tegenover dr. Woudstra in C.C.): maar als niet-W.d.W. mensen die 't ook zo goed

weten te zeggen als W.d.W.-mensen zich aanmelden, worden ze niet geweigerd. Dat geloven we best, maar iemand die niet denkt in de constructies van de W.d.W., zal zeggen: die schoen past me niet! Die binding, weet ge, die binding, die misschien wel bedoeld is om 'left-wingers' (de uitdrukking is niet van mij!) buiten te sluiten, kon ook wel 's hetzelfde effect hebben t.a.v. de 'right-wingers'.

Men lere toch van de ontwikkeling in Nederland, waarnaar men, als het om de W.d.W.-formuleringen gaat, zo eenzijdig, en o.i. 'epigonisch' gekeken heeft.

De A.R.S.S. is een nog jonge beweging. Ze doet prachtig en noodzakelijk werk voor de studenten die schreeuwen, schreeuwen moeten althans, om Schriftuurlijke voorlichting. Dat werk moet doorgaan! Het is misschien belangrijker dan C.L.A., eventuele christelijke politiek, ja mogelijk de christelijke lagere school. De vijand rukt vast aan, met een wapenrusting van gruwel en bedrog, vooral in de inrichtingen van wetenschap.

Juist omdat het een zo jonge beweging is, is er hoop voor verbetering, voor een terugkeer op een ingeslagen weg die zal afvoeren van de Gereformeerde Confessie, de Kerk die waarlijk Gereformeerd is. Aan de eerlijkheid van de huidige A.R.S.S. mannen twijfelen we niet, maar zij weten net zo goed dat 'Ideeën marcheren'; en als die 'ideeën' niet volop schriftuurlijk zijn, dan doet de 'mars' van deze ideeën ons vrezan.

Laat U nu ook eens voorlichten door mannen (uit Nederland, of als ze hier zijn, en deskundig op dit gebied) die grote bezwaren tegen de W.d.W. geargumenteerde publiceerden. Mogelijk zal er dan wat meer recht gedaan worden aan de "R" in A.R.S.S.

Succesrijk bankieren begint met een spaarrekening

Gebruik, zoals vrijwel ieder ander, Uw plaatselijk bijkantoor van een chartered bank als een veilige en handige plaats om een spaarreserve op te bouwen, die zo belangrijk is voor Uw toekomst in financieel opzicht. Door dit te doen, doet U meer dan het leggen van een soliede basis voor financiële plannen. U bouwt een waardevolle bankrelatie op en U helpt met het vestigen van Uw crediet. Met het in kennis komen met de chef en het personeel — wanneer U van de bank gebruik maakt voor Uw persoonlijke en zakelijke doeleinden — worden Uw contacten met de bank waardevoller voor U. En dit alles begint met een spaarbank-rekening.

DE "CHARTERED BANKS" DIENEN WAAR U WOONT

Met 5.650 bijkantoren, verspreid over geheel Canada, brengen de (chartered) banken alle bankzaken binnen ieders bereik.

Tenslotte: deze educational creed is overbodig werk. Wij ontkennen niet dat een Association als de A.R.S.S. zou kunnen en moeten komen tot een andere definitie van bepaalde belijdenis-inhoud. Maar wij beweren wel dat de Gereformeerde Confessie een kostelijke vrucht van inhouden heeft die basis en richtlijn bieden voor 'Reformed Scientific Studies'. Laten wij ons toch niet langer vergalopperen door te zeggen dat die Confessie 'ecclesiastical' is, en alleen gelding heeft voor dat 'enge' 'terrein' van 'de kerk als temporal structure'. De Confessie bestrijkt het ganse leven! Wij willen wel op ons nemen om daaruit eens een bloemlezing te geven voor een wetenschappelijke inrichting. Wijlen 'K.S.' heeft dat indertijd zo voor de vuist weg, tegenover de W.d.W. al eens gedaan. Jammer genoeg hebben we dat momenteel niet tot onze beschikking, maar het is wel op te delven. Men denke aan het reeds genoemde art. 12 van de Confessie; aan de Cat. over de naam 'christen', over 'goddelijk beroep', ja het hele derde deel van de dankbaarheid.

Als de A.R.S.S. nu eens voor het volk dat Gereformeerd wil zijn, trad met de betuiging; wij willen ons in ons werk houden aan de kostelijke erfenis van de Gereformeerde Confessie, niets uitgezonderd, want daarin is het woord Gods zuiver en heerlijk beleden, — en wij willen daarom ons in ons werk vooral te binnen brengen wat in die confessie besloten ligt voor dat werk (volgde de gesuggereerde bloemlezing) — dan zou het appel sterk zijn; dan zouden we niet direct het obstakel van de kerkelijke gedeeldheid uit de weg hebben, maar dan zouden we toch elkaar over en weer daaraan mogen houden, kunnen binden, en zo met elkaar mogelijk, ja zeker tot de conclusie komen: we zullen toch eerst moeten wegdoen wat ons in de Kerk verdeeld houdt, willen we samen echt Gereformeerd werk doen.

Dan zoudt U dat Gereformeerde volk een paar schoenen aanbieden die passen.

Deze schoen, echter, zal velen die goed Gereformeerd zijn, en het ook blijven willen, niet passen, broeders!

G. VanDooren, V.D.M.
Burlington, Ont.

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
58 Warwick Rd., Stoney Creek, Ont.

Welke weg?

Een pelgrim ben ik hier op aard
Op reis naar 't Vaderland
'k Ben menigmaal met zorg be-
zwaard

Bedreigd aan alle kant.
Maar als mijn blik vooruit mag
zien

Naar 't heil dat ginds mij beidt,
Dan moeten alle neev'len vlien,
Bij 't licht der eeuwigheid.

Houdt moed, o pelgrims, draagt
uw kruis,
Eens eindigt leed en pijn!

Dan komen al God's kind'ren
Thuis,
Wat zal dat zalig zijn!

We zijn op weg.
Maar die weg is zo moeilijk en
donker.

Eens zijn we van ons mooie
lichte huis weggevlucht. Maar, we
zullen de goede weg naar Huis
weer vinden! Daar in de verte,
naar dat prachtige Licht, daar
gaan we heen.

We gaan tegen de stroom in.
Daarom moeten we elkander
vasthouden.

Iemand moet ons helpen en de
weg wijzen.

We zullen bidden . . . en zingen:
"Maar de Heer zal uitkomst ge-
ven."

"Mijn Woord is een Lamp voor
uw voet en een Licht op uw pad.
"Ik ben de Weg, de Waarheid en
het Leven.

"Niemand komt tot de Vader, dan
door Mij.

"Als u moet gaan door het water,
de golven zullen u niet over-
stromen en als u moet gaan door
het vuur, de vlam zal u niet
verteren.

"Ik heb u in Mijn beide handpal-
men gegraveerd.

"Als iemand achter Mij wil ko-
men, die verloochene zichzelf,
neme zijn kruis op en volg Mij.

"In het huis van Mijn Vader zijn
vele woningen.

"God zal eenmaal alle tranen van
uw ogen afwissen.

"En die stad heeft de zon en de
maan niet van node, dat die hem
beschijsen, want de heerlijkheid
Gods verlicht haar en haar Lamp
is het Lam.

"Maar daar zal niets onreins bin-
nenkomen.

"Wie overwint zal deze dingen be-
erven!"

Nu worden we weer sterk.
We gaan verder met nieuwe
moed.

We blijven elkaar steunen, voor-
al de zwakken, en dat is nodig.

We zullen veel voor elkaar bid-
den. Onze kleine kinderen zullen
we ook brengen bij de goede Her-
der, Die eens gezegd heeft: "Laat
de kinderen tot Mij komen."

God zelf heeft die kinderen aan
ons gegeven als een kostbaar ge-
schonk.

Hij heeft hen gemaakt naar Zijn
beeld, opdat ze tot Zijn eer zouden
leven!

Ze zijn een erfdeel van de Here,
en levende stenen van het grote
Godsgebouw! . . .

Maar waar zijn onze grote kin-
deren? Zij moeten ook overwinnaars
zijn in de strijd. De vijand is zo
sterk. De verleiding is zo groot.
Het kunstlicht van de wereld lokt.

O, als ze niet willen luisteren
naar de stem van onze Gids, en
naar de waarschuwingen van hun
vader, of het smeken van hun
moeder. Als ze hun eigen leidsters
en leiders willen volgen en hun
eigen "songs" gaan zingen. Ze
gaan dan zo gemakkelijk over de
witte streep, van de goede weg af.

Steeds dichtert naar het moeras . . .

De lachertigen, de ongelovigen,
de verfoelijken, de moordenaars,
de afgodendienaars, en alle leu-
genaars, hun deel is in de poel
die brandt van vuur en zwavel.

"De tijd is nabij.
"Wie onrecht doet, hij doe nog
meer onrecht, wie vuil is, hij
worde nog vuiler.

"Buiten zijn de afgodendienaars
en die de leugen liefheeft en
doet.

"Waakt dan, want we weten niet
op welke dag de Here komt!
"Er zullen valse profeten opstaan,
die zullen grote tekenen doen en
wonderen, zodat zij, ware het
mogelijk, ook de uitverkorenen zou-
den verleiden.

"Maar zalig zijn zij, die hun ge-
waden wassen, opdat ze recht
mogen hebben op het geboorte
des levens en door de poorten
mogen ingaan in de stad."

Ze zal ons nooit berouwen, de
keus van 't smalle pad.
Ruwe stormen mogen woeden
Alles om mij heen zijn nacht,
God, mijn God zal mij behoeden,
Hij houdt over mij de wacht.
Moet ik lang Zijn hulp verbeiden,
Zijne liefde blijft mij leiden.
Door een nacht, hoe zwart, hoe
dicht,
Voert Hij mij naar 't eeuwig licht.

DE VERJAARDAG VAN H.K.H. PRINSES BEATRIX

Enkele lezers zijn zo vriendelijk
gewees ons er op attent te maken,
dat H.K.H. prinses Beatrix 27 jaar
is geworden, en niet, zoals abu-
sieveijk in ons nummer van ver-
leden week vermeld, 26 jaar.

De foto's met bijschriften, die
wij uit Nederland ontvingen, ver-
meldden de leeftijd van 26 jaar.
en het was ons niet opgevallen,
indien onze lezers ons hierop niet
attent hadden gemaakt. Gaarne
onze dank aan hen, die ons corri-
geerden, en onze excuses voor de
onwetend gemaakte vergissing.

Red.

Onlangs vond de huwelijkslui-
ting plaats tussen Miss Nelly Ste-
houwer, dochter van Mr. en Mrs.
P. Stehouwer te Pine Grove, Ont.
en Mr. Fred Van Stralen, zoon
van Mr. en Mrs. D. Van Stralen,
te Acton. De plechtigheid vond
plaats in de Chr. Ref. Church te
Rexdale, Ont., en Rev. J. Hiele-
ma van Forest, Ont. leidde de
dienst.

De feestvreugde werd verhoogd,
doordat Mrs. P. Stehouwer, moeder
van de bruid, voor één dag Bramp-
ton Peel Memorial Hospital mocht
verlaten, om de huwelijksluiting
bij te wonen. Mrs. Stehouwer is
namelijk ernstig ziek en wordt in
dit ziekenhuis verpleegd.

VAN DELFT'S Book and Giftshop

Wij zijn ruim gesorteerd in:

TONEELSTUKKEN
SAMENSPRAKEN
VOORDRACHTEN

Ook in de engelse taal.

HOLLANDSE en ENGELSE
RECORDS

De sale voor koormuziek is nog 2
weken verlengd. Kom naar de win-
kel voor de beste selectie.

1058 MAIN STREET WEST,
HAMILTON, ONT.
TELEFOON JA 8-1932

YOURS
FREE

TWO SOUP BOWLS WITH SAUCERS
FOR ONLY 36 PREMIUM STAMPS

California

soups are the finest, try them all!

36 premium
stamps
for 2 attractive
hand-painted
soupbowls
with saucers

FREE OF CHARGE

Send Folder with 36 Premium Stamps to: CALIFORNIA SOUP REG'D, BOX 190, GRIMSBY, ONT.

THESE ARE YOUR PREMIUM STAMPS

CUT THEM OUT FROM

EVERY PACKAGE OF CALIFORNIA SOUP

YOURS
FREE

on

VEGETABLE SOUP
CHICKEN SOUP
NOODLE SOUP

GAAT U NAAR Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.

WESTON, ONT.

Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis

MONTREAL-AMSTERDAM

\$ 346.90

met gratis trip naar Brussel,
Parijs en Londen.

Voor al Uw Verzekeringen

Auto-, Brand-, Ongevallen- en

Ziekteverzekering

(met wekelijks inkomen)

en alle andere verzekeringen

Mac. Vanderhout

Insurance Agency Ltd.

795 KING STREET EAST

HAMILTON, ONT.

PHONE LI 4-2837

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(7)

"Niets." Luci verbergt zich in een vloed van
tranen en Ad zegt onwillig: "Ach, we deden alleen
maar een spelletje. 't Was opeens zo eng stil in
de kamer, en je kon de klok horen tikken."

"Wat voor spelletje?"

"Nou, gewoon. Stoeltje."

Achter haar hand schiet Ank in een lach. Heb-
ben ze van mij geleerd, weet ze.

Emi begrijpt het niet. "Stoeltje? Stoeltje? Wat
stoeltje?"

Ad springt overeind. "Ik zal 't wel even voor-
doen." Hij schuift een stoel wat van de tafel en
springt er dan geluidloos overheen. "Nou en dan
achter elkaar en wie het 't vlugste kan. Dat is
alles."

"En wat heeft de juffrouw daar dan mee te
maken?"

Nu barst Luci los. "Ze kwam naar beneden vlie-
gen, omdat we een beetje lachten. Stel je voor!
Van u mogen we toch altijd lachen, mam! En ze
zei..." Nu komen de tranen van ellende weer
terug. "Ze zei dat ze de huur zal opzeggen. En...
dan heeft u niets meer."

"'t Is echt gemeen," valt Ad haar bij. "En ze zei
dat we ordinair zijn en onopgevoed. En... of we
uit een achterbuurt zijn gekomen."

Emi kijkt ongelovig. "Alleen omdat jullie lach-
ten? Maak me nu niets wijs. Jullie zijn natuurlijk
tekeer gegaan van jewelste en dat lachen zal wel
grillen zijn geweest. Moet je net Luci hebben. En
jullie hadden nog wel zó beloofd..."

Een wilde drift laat in Emi op: om de kinderen,
die ze wel om de oren zou willen slaan. Om de
juffrouw, die in haar huis de baas wil spelen. En
ze behoeven haar verder heus niets meer te ver-
tellen. Natuurlijk is het een heids kabaal ge-
weest. En dat die ene keer dat zij eens weg was...
Met dat opzeggen zal het heus zo'n vaart niet lopen,
maar zij moet dat zaakje toch maar weer goed
zien te praten.

Ze kijkt op. Vanaf de schoorsteenmantel ziet
Merel haar aan. O jongen, ik sta er ook altijd zo
alleen voor... Maar de plaat hangt er ook en
daar zijn de uitgestrekte handen van de Heiland.
Niet alleen uitgestrekt naar Petrus, maar ook naar
haar. En niet slechts op dat plaatje....

Emi sluit haar ogen. Haalt diep adem. Er is
veel geboden vandaag: voor alle grote nood van de
wereld. Maar er is ook zoveel kleine nood; noden
van iedere dag, van ieder uur, kleine noden, die
toch zo fel kunnen zijn.

Haar woede is wat bekoeld, maar in het verdriet
dat achterblijft zegt ze toonloos: "'t Is jammer dat
het zo is gegaan."

Dit is meer dan Luci kan verdragen. Weer snikt
ze het uit. "We wilden helemaal niet ondeugend
zijn. Maar 't was zo stil opeens. En toen deden
we het maar heel eventjes. En toen was ze er
meteen al. Zo maar hier in de kamer!" En diep
gegriefd voegt ze eraan toe: "En ze klopte niet
eens!"

Emi en Ank zien elkaar één moment aan met de
lach in hun ogen. En Luci, eenmaal op hol, gaat
in sentimenteel zelfbeklag verder: "En die chocola,
we wilden u een plezier doen, maar dat mens
heeft alles bedorven. 'k Wou dat ze maar nooit
gekomen was. Nooit!"

Luci veegt haar tranen weg en even is het stil.
Dan vraagt Ad: "Mam, toen u jong was, kon u
toen zoet in de kamer blijven zitten, als uw moeder
uit was en je alles zo erg hoort, de kachel en de
klok...?"

"Soms wel, als we 't hadden beloofd."

"Ook niet altijd?" vraagt Ad hoopvol.

"Nee... niet altijd."

"Wat dan mam, wat deed u dan?" Ze schuiven
allemaal wat dichtert bij, Ank ook.

Emi staart naar de blauwe vlammetjes achter
de aaneengerijde glaasjes van de oliehaard. Ze
ziet haar jeugd. De enkele avonden thuis dat moeder
er niet was. Een jonge lacht komt om haar mond.
Ze kijkt haar kringetje rond: op alle gezichten leest
ze spanning. Ank kijkt nieuwsgierig, Luci en Ad
hoopvol. Ze klaren er helemaal van op nu blijkt
dat moeder ook wel eens iets ergs deed.

"Nou, wij gingen hinken door de kamer. Zo, met
je armen over elkaar en dan proberen de anderen
om te duwen."

"En ook hard lachen natuurlijk!" roept Ad.

"Ja, en we hadden ook net als jullie onze boeken
op tafel liggen of een handwerkje, voor als vader
onverwachts binnen zou komen."

Luci kijkt haar moeder aan. "Waar was groot-
vader dan?"

"Boven, op de studeerkamer."
"En kwam hij wel eens?" vraagt ze gespannen.
"O, heden," zucht Ad, "dus net als juffrouw
Sieben."

"Ja en dan zaten we ineens doodstil om de tafel
en maar hijgen, buiten adem natuurlijk."

Ank voelt het psychologische moment naderen.
Dit is wat haar interesseert. "En wat zei groot-
vader dan?"

"Soms moesten we dadelijk naar bed, maar het
gebeurde ook wel dat hij heel verwonderd deed.
Dan zei hij dat hij zich zeker verbeeld had, la-
waai te horen."

"En geloofde u dat?" vraagt Ank.

"Ja natuurlijk, toen wel. Maar nu, nee, nu ge-
loof ik het niet meer, want we hadden een schat
van een vader."

Dat maakt hen allemaal weer stil, en berouw-
vol zegt Ad: "Ja, en u moet het allemaal maar
alleen opknappen met ons." Opeens stralen zijn ogen
in die van Emi. Vastbesloten zegt hij: "Maar u
kunt gerust nog eens uitgaan, hoor mams."

"Dat is fijn, jongen. Ik houd je aan je woord.
Maar kijk eens op de klok! Kinderbedtijd hoor!"

"Ja mam." Ze springen overeind en moeten hun
stem inhouden om niet te juichen, nu het zó goed
is afgelopen.

"En jij morgen niet te vroeg op, Ad!"

"Dat moet wel mam, ik moet naar m'n tuin."

"Och jongen, kun je niet een keertje overslaan?"

"Nee echt niet, mam. U geeft ons toch óók
iedere dag eten."

Diezelfde avond nog probeert Emi boven de
kastanjes uit het vuur te halen. Kalm blijven,
spreekt ze zichzelf moed in, als ze tot haar ont-
steltenis merkt dat het de juffrouw ernst is met
het opzeggen van de kamers. "Denkt u dat ik nog
hier wil blijven om iedere avond dat lawaai aan
te horen? 's Avonds wil ik rust."

"Maar ik ga 's avond haast nooit uit," probeert
Emi nog.

"O ja, dat ken ik, dat zeggen ze allemaal."

Nog steeds staat Emi bij de deur. Ze voelt
zich helemaal leeg van binnen. Laat ze maar gaan,
dit wordt toch nooit iets. "We zullen het dus maar
voor afgesproken houden," besluit ze waardig. "Ik
reken erop dat de kamer de eerste van de vol-
gende maand vrij is."

Maar de juffrouw blijft de maand niet eens uit.
Na een paar dagen komt een verhuishwagen voor-
rijden en Emi ziet met stomme verbazing, dat alles
wordt weggehaald.

De eerste dagen voelt ze zich geheel verslagen,
het meest omdat ze het gevoel heeft, zelf te hebben
gefaald. Treurig schudt ze haar hoofd. — Ik had

eens wat met haar moeten gaan praten, wat con-
tact zoeken. Wie weet wat een moeilijk leven ze
zelf heeft. In zo'n zaak moet je de hele dag vrien-
delijk zijn tegen vreemde mensen... en dan, het
personeel is tegenwoordig ook niet gemakkelijk.
Wat ben ik nu voor haar geweest? Ik heb me
alleen maar afzijdig gehouden.

Het is een kleurloze dag als ze op een middag
zo maar een poos in de voorkamer in een stoel
hangt. Het is plotseling gaan dooien en inplaats
van de uitbundigheid van de steeds aangroeiende
rijm, die ieder takje en blaadje tot een sieraad
maakte, is alles saai en dor en naakt achtergeble-
ven in een mist die soms wat optrekt en dan weer
ademenemend om alles heen staat.

Emi's moed en kracht, die ze met de verhuizing
en de spanning om de juffrouw daarna maar steeds
bijeengezameld heeft, zijn ingezakt en net als alles
buiten voelt ze zich grauw en kleurloos achter-
gelaten.

In het nieuwe huis voelt ze zich nog minder thuis
dan de eerste dagen. De gekregen stoffering, waar
ze toch eerst zo blij mee was, kan ze niet meer
zien. Als ze dan denkt aan tante Guus, die alles
nieuw heeft en modern. — En ik... het lijkt wel
of mijn kalender vijftig jaar is teruggezet.

Het luchtje van tante Guus, dat ze nog steeds
meent te ruiken, irriteert haar. De achtertuin in
z'n winterkleed is doodser dan ooit en de straat is
in-triest met al z'n gesloten huizen.

Zou dit heimwee zijn? vraagt ze zich af, als
ze met een naar gevoel door heel haar lichaam
nog dieper in haar stoel wegzakt. Zelfs de cyclame
voor het raam, met z'n bloedrode vlinderbloemen,
doet haar niets. Intens verlangt ze opeens naar
het lawaai en de bedrijvigheid van de boten, altijd
vlak voor haar raam in het oude huis, het levendige
van het lossen en laden, al was het ook vaak een
bende. Maar een weemoedige glimlach denkt ze aan
hun ergernis en woede toen ze er pas woonden, om
het geschreeuw en gegil van de varkens en de
biggjes, midden in de nacht; om het gebel van de
schapen en het doordringende geloei van de koeien,
die met veel stompjen en getier van de schuiten
werden gespoord. Nu staat dit alles voor haar ogen
als een vrolijk, levendig schilderij vol zonneschijn.
De bomen zo pril in het voorjaar en de lucht zo
ijl. Op snikhete dagen onder het volle bladerdak
de boot en de altijd met z'n bel jengende ijsco-
man onder de overspanning van z'n witte laken,
vlak voor haar deur. Het water dat zo heerlijk
grauw kon golven en schuimen op gure storm-
dagen...

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	\$3.00
Engagement-announcements	\$3.00
Marriage and anniversaries	\$4.00
Notifications of death	\$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words \$3.00. Every word more 10¢. For "letters under number" \$0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

God entrusted us with a sixth child, second son

LEONARD ANDREW

February 5, 1965.

Rev. and Mrs.

A. Kuyvenhoven.

360 Fennell Ave. West,
Hamilton, Ont.

With great joy and thankfulness to our Covenant God, we announce the birth of our son

BENTLEY AUSTIN

February 7, 1965.

South Wat. Mem. Hosp., Galt.
Mr. & Mrs. L. Dekker
and Yvonne.

92 Myers Rd., Galt, Ont.

Gevraagd:

AUTOMONTEUR

bekend met Chrysler en Massey prod. heeft voorrang maar niet noodzakelijk. Brieven te richten aan P. C. Houtman, Box 325, Trochu, Alberta.

Te huur:

5-KAMER APARTMENT

met vrije ingang en groentetuin. \$85.— per maand, alles inbegrepen. Aan Lakeshore Road. Busstop voor de deur. A. Zijlstra, R.R. 3, St. Catharines, Ont. Tel. 935-6601.

De vereniging "Zusterhulp" of Bowmanville vraagt per 1 maart

EEN FLINKE HULP

Inlichtingen kunnen ingediend worden bij: Mrs. H. Zuidersma, P.O. Hampton, Ont.

WANT TO START DAIRY FARMING

Prefer to rent the farm. Have \$15,000.— cash. Single. Can get hired help from relatives. Employed ten years at present dairy farm.

Write to No. 1772, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Ons moederloos gezin heeft dringend behoefte aan een

HUISHOUDSTER

Ons gezin bestaat uit vader en 6 kinderen van 3½ tot 17 jaar.

Schrijf s.v.p. aan: M. W. Hensen, R.R. 2, Ilderton, Ont. of telefoon 666-0453.

FARMS - BUSINESSES

FREE catalogue describing choice Niagara area FARMS and BUSINESS. Spring edition. Write

GEO. DUGAN

REALTOR

18 KING, WELLAND, ONTARIO

Wij hebben verschillende prima

FARMS

te koop, maar nu er zoveel sneeuw gevallen is, is het moeilijk ze te bezichtigen. Wij raden U daarom aan contact met ons op te nemen, zodra het weer verandert.

JACK BYLSMA

REALTOR

1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

Gevraagd:

1st MORTGAGE \$8000.—

70% de waarde van de farm. Brieven onder no. 1780, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

MAN OR MARRIED COUPLE

for year-round greenhouse work. Van Geest Brothers, Wholesale Growers of tomatoes and chrysanthemums. Phone 945-5944, Grimsby, Ont.

FURNISHED ROOM FOR RENT

Close to Church, hospital and bus. Ideal for nurses. Phone JA 7-3387.

Wanted:

SINGLE MAN OR BOY

on dairy farm in Ontario, close to Peterboro. Contact Dick vanden Heuvel, R.R. 1, Cavan, Ont. Phone 944-5443.

Te huur gevraagd: Een in goede staat zijnde

50 OF 100 ACRE FARM

met goede gebouwen, bij voorkeur daar waar Chr. Ref. Church en school zijn. Brieven No. 1777, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

WOMAN

to care for father and 3 grown-up boys on farm in S.W. Ont. Completely modernized home. 5 Miles from town and Chr. Ref. Church. Write to no. 1776, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

EXPERIENCED MAN

for April 1st or earlier to take charge of well-equipped dairy farm in Picton, Ont. Must have good references. Good salary, free 7-room house (hot and cold water) plus other benefits. Write to Box 1781, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

YOUNG SINGLE MAN

to work on dairy farm. Live in. Preferably Christian Reformed. Apply to: Mr. Sid Brouwer, R.R. 1, Forest, Ont. Phone 873-5624.

FARM TE KOOP

Bent U van plan om een farm te kopen nu of in de nabije toekomst? Wij hebben nog verschillende goede farms te koop, van 50 tot 400 acres, met en zonder melkcontract. Sommige dicht bij Chr. school en kerk, rond Woodstock, Ingersoll, Aylmer en Tilsonburg. Ook hebben we nog verschillende tabaksfarms te koop. Mocht U iets zoeken van deze aard, schrijf of bel:

Mr. JAN WYBENGA

Tel. 423-6406 or Res. 73,
BEACHVILLE, ONT.

Vertegenwoordigt:

Henry Bouckaert

Real Estate Broker,
Aylmer, Ont.

Mensen op onze weg

(Vervolg van pag. 3)

"We love children," zei Mrs. Weyly tegen me bij het afscheid. "It's not that we don't want them, but we just can't afford them, you see . . ."

Op het bureau besprak ik dit geval later op de dag uitvoerig met mijn supervisor en daarna met mijn directeur.

"We certainly won't arrange this adoption, Ineke," sprak de laatste. "It's against every moral rule. But of course our work doesn't stop here. It's your task to convince Mr. and Mrs. Weyly that they should keep and raise the child and that they should do so with love and care. What's your opinion about the other four children?"

"Barbarians," antwoordde ik, "but just as healthy, too. They certainly don't get the best physical care in the world, but yet they seemed lively enough. Whether they get much love and affection, I don't know . . . And in how far the parents really try to educate the children, I can't judge. From what I have experienced in the home I have my doubts about that . . ."

"And they keep their children," vulde ik mijn supervisor aan.

"Yes, of course . . ."

"Well, see what you can do and keep me informed," zei m'n directeur.

Diverse gesprekken volgden met het echtpaar Weyly. Het ging de goede kant uit. Na een paar bezoeken werd niet meer over adoptie gesproken; alleen nog maar over de manier waarop ze zelf hun kinderen — en dus ook de nieuwe baby — moesten leren verzorgen. Soms was Mr. Weyly thuis, soms ook niet.

"He's looking for a job," vertelde Mrs. Weyly me dan. "It's hard to find one right now, but at least he's trying . . ."

Via het Leger des Heils had ik een kinderbedje weten te bemachtigen en van een actieve damesgroep de benodigde kleertjes. Sommige nieuw, andere goed tweedehands. Er moesten nog wat extra luiers komen, een paar flesjes en wat kleine baby-artikelen, dan was de uitzet wel compleet. Mrs. Weyly was opgetogen over de nieuwe kleertjes.

"Pretty things," zei ze waarderend. "Only Billy had some new clothes. All the rest had to do with old stuff."

De baby werd voorspoedig geboren. Een flink gezond meisje met een bos donker haar. Ze werd Judy genoemd, en naar behoren verzorgd. De health nurse die er een paar maal geweest was vlak na de geboorte, vond dat alles naar wens ging. Mrs. Weyly was wel niet het type dat het liefste de hele dag met het kind bezig was, maar aangezien er nog vier kinderen waren die haar zorgen nodig hadden, had ze daar de tijd niet voor.

"It's a nice baby, a good thing we kept it," zei ze tegen me toen de baby tien dagen oud was. Die avond reed ik zelfvoldaan naar huis. Al met al had ik deze "case" er best af gebracht, vond ik. Mr. Weyly werkte nog steeds niet, maar hij beweerde over een week te kunnen beginnen bij 'n trucking company. Hij had nog geen nieuw rijbewijs. Maar zodra dat in orde was kon hij aan 't werk. \$75.— per week! Maar lange dagen ook.

Enfin, alles was rozegeur en maneschijn.

En toen kwam de klap op de vuurpijl. Twee dagen later besloot ik even bij de Weyly's aan te gaan. Iemand had me een praatje van een snowsuit gegeven, die een van de Weyly kinderen zeker passen zou. Ik liep vlug de inmiddels ontdooide trap op en bleef toen verstomd staan.

Het dunne gordijntje voor het raam was verdwenen. In plaats daarvan prijkte een kaart waarop met vette letters de veelgeziene woorden "FOR RENT" gedrukt stonden. Het apartment was onbewoond! Zo maar, plotseling, onverwachts. Voor mijn gevoel althans. Daar moest ik het mijne van hebben. Had de eigenaar ze eruit gezet nu de dooi in 't land was?"

Ik klopte aan bij de burelen voor verdere inlichtingen. De buurvrouw, een potige dame met krulspelden in 't haar, was meer dan geneigd tot praten.

"A bunch of hoodlums," zei ze tegen me, de afwezige Weyly's bedoelend. "Even before the baby was born, they already planned to move away. I always knew exactly what was going on in that house, for those people always screamed to each other to shout their kids down. They just didn't like it that you wanted them to keep the baby, but they went along with you to keep you quiet. In the meantime they were working out their own plans. As soon as they could find someone who would

MINISTER-PRESIDENT MARIJNEN BEZOCHT SURINAME
Een beeld van het verblijf van de Nederlandse Minister-President Mr. V. G. M. Marijnen, in Suriname; Mr. Marijnen op bezoek bij Premier J. Pengel van Suriname.

take care of the baby they would clear out of here. The landlord was after them anyhow and had threatened to evict them at the end of the month. Of course he can say that, but before the notice is served and all that, it'll take much longer . . .

Anyhow, yesterday they moved out. They hardly had any belongings. Most of the furniture belonged to the landlord, you see. The baby crib you got them, they sold. So I guess they've finally found someone for the child. Of course they were afraid that you would find out about it if they stayed here. That's why they took off."

"Where did they go?"
"No idea. Perhaps to her family . . . They live around D. or so. But I'm not too sure. I never associated with those people."

"Why didn't you tell me before that the Weyly's had plans to move?"

"Why should I? It's none of my business to start with and besides I've been too anxious to get rid of the whole lot. The noise they make! Especially when they have drinks!"

En dat was dat, dacht ik misnoedig toen ik even later wegred. Ik heb me er heerlijk tussen laten nemen. Op dat ogenblik verfoeide ik m'n werk.

Een maand of drie verliepen, waarin ik niets van of over de Weyly's hoorde. Toen kwam er een brief van de C.A.S. in B. Of bij onze Agency ook een zekere William en Mary Weyly bekend waren. Deze mensen hadden nl. een paar maanden oude baby uitbesteed bij het gezin G. tegen \$5.— per week. Daar de Weyly's dit geld nooit betaalden en zich tevens niets aan het kind gelegen lieten liggen, besloten de G.'s de baby terug te brengen en stelden de Weyly's van hun besluit in kennis. Toen ze echter een paar dagen later met de baby bij de Weyly's aanbelden, bleek het gezin met de Noorderzon vertrokken te zijn. De politie bemoeide zich nu ook met het geval, maar aangezien de tijdelijke pleegouders wisten dat de baby in S. geboren was en dat de Weyly's dus waarschijnlijk in S. gewoond hadden, zou het bijzonder op prijs gesteld worden als wij een kort rapport wilden uitbrengen over dit gezin in het geval dat wij bemoeienissen met hen gehad hadden. Met de meeste hoogachting . . .

"Should we have taken the child for adoption placement?" vroeg ik mijn directeur.

"Would you have felt satisfied if we had done so at that time?" pareerde ze mijn vraag.

"No . . ., but yet wouldn't the baby have been better off?"

"Most likely. But that's not the whole problem. Many children are raised in poor, inadequate homes and have irresponsible parents. Yet we don't place them all for adoption. Only if definite neglect can be proven, action is taken and the children might become wards, as you know. But in these cases the Court has to interfere and that's quite different than a voluntary placement of the child by its parents."

When a child is taken away from the home by lawful interference, the parents are responsible for this. They committed a crime by neglecting their child. But if we place a child of married, healthy parents on adoption just because they're too lazy and unwilling to raise it themselves, we as Children's Aid Society act immorally and commit a crime against our principle."

"So we did the right thing after all?"

"You think you did?"

Ik dacht diep over deze vraag na en het was niet voor de eerste keer ook.

Boekbespreking

GOD'S SON, by De Vere Ramsay, ill. by Rita Endhoven, Eerdmans Publishing Comp., Grand Rapids, Mich.

The same team of author and illustrator that produced the book "God's Promises," has again co-operated to write a Bible book for very young children on the life and work of Jesus.

A selection of twelve New Testament stories is told in very simple, rhythmic prose. The author has succeeded in mixing a soundly Biblical, very reverent approach with the right amount of own imagination in all stories. The excellent drawings by Miss Endhoven tell the story in their own way.

Parents will find that even the very young children are easily captured by this book.

One questioning remark: The story of the Last Supper is immediately followed by that of Jesus revealing Himself to Cleopas and his friend, after the resurrection. I realize that the crucifixion story is deeply moving, sometimes distressing for small children, but it contains the main reason for the coming of Christ to this earth. Should we not impress this also on young minds and hearts? It could be done, not dwelling too long on the pain and suffering, but on the love for sinners expressed.

Apart from this, I would encourage all parents of young children to order this beautiful Bible book.

Rita Van Westenbrugge.

DE "CANADA FAIR EMPLOYMENT PRACTICES ACT"

verbiedt uitsluiting bij tewerkstelling

HET DOEL VAN DEZE WET is: de werknemers te beschermen tegen uitsluiting bij tewerkstelling en deelneming aan het lidmaatschap van de vakbonden op grond van RAS, GODSDIENST, HUIDSKLEUR of NATIONALE AFKOMST.

DE WET IS VAN TOEPASSING OP werkgevers in werken of ondernemingen welke onder de federale jurisdictie vallen en op de vakbonden, welke daarin werkmensen vertegenwoordigen. Deze ondernemingen omvatten: scheepvaart, navigatie, spoorwegen, waterwegen, telegraafwezen, vliegvelden, luchtvaartmaatschappijen, federale kroon corporaties, bankwezen, radio en televisie-omroep, zowel als werken of ondernemingen, welke van algemeen belang voor Canada zijn verklaard of welke liggen buiten de exclusieve jurisdictie van het provinciaal bestuur.

DE WET VERBIEDT een werkgever de indienstneming te weigeren van een persoon of een employee achter te stellen bij anderen, op grond van zijn RAS, GODSDIENST, HUIDSKLEUR of NATIONALE AFKOMST. Het is verboden aan een werkgever om gebruik te maken van de diensten van een arbeidsbemiddelingsbureau, dat een dergelijke achterstelling zou toepassen, dan wel vacatures te adverteren onder uitsluiting van bepaalde personen op grond van bovengenoemde redenen, dan wel in een onderhoud vragen te stellen, schriftelijk of mondeling, van bedoelde strekking in verband met sollicitaties voor een bepaalde positie.

DE WET VERBIEDT EVENEENS aan de vakbonden, in verband met aanvragen voor lidmaatschap of tewerkstelling, dergelijke beperkingen in beschouwing te nemen op grond van RAS, GODSDIENST, HUIDSKLEUR of NATIONALE AFKOMST. IEDEREEN DIE EEN KLACHT WIL INDIENEN op grond van de bepalingen van deze Wet, of die als getuige optreedt of op andere wijze hulp verleent in acties, gebaseerd op deze Wet, wordt beschermd tegen enigerlei strafmaatregelen, welke door de werknemer tegen hem zou worden genomen.

Naanast de federale wetgeving, bestaan er in meerdere provincies eveneens wetten welke faire arbeidsverhoudingen tot voorwerp hebben of wetgeving van eenzelfde strekking, strekkende tot bescherming van werknemers tegen achterstelling in die industrieën, welke vallen onder de provinciale jurisdictie in de betrokken provincie. Een dergelijke wetgeving bestaat in de volgende provincies: Nova Scotia, New Brunswick, Quebec, Ontario, Manitoba, Saskatchewan en Brits Columbia.

Klachten, gebaseerd op de uitvoering van deze wet, moeten schriftelijk worden ingediend bij:

DIRECTOR OF INDUSTRIAL RELATIONS,
DEPARTMENT OF LABOUR,
OTTAWA, ONTARIO.

Hon. ALLAN J. MacEACHEN,
Minister.

GEORGE V. HAYTHORNE,
Deputy Minister.

TEACHERS WANTED

SARNIA CHRISTIAN SCHOOL

We need a

PRINCIPAL

for the schoolterm 1965-1966.

Please send applications stating qualifications and experience to:

MR. HENGSTMAN, 764 Murphy, Sarnia, Ont.

at your earliest convenience.

The IMMANUEL CHRISTIAN SCHOOL of AYLMEER, Ont. will need a

PRINCIPAL

beginning September 1965. Applications stating qualifications and experience, can be send to:

Mr. C. BROER, R. R. 5, Aylmer, Ont.

SPRINGDALE CHRISTIAN SCHOOL
will need

a PRINCIPAL and two TEACHERS

this year.

Our present staff members wish to further their education.

Springdale is located near a major highway just 30 miles from Toronto. Please send inquiries to the secretary, LEON RADDER, R.R. 4, Bradford, Ont.

or to the Principal,

E. GEERTSEMA, R.R. 4, Bradford, Ont.

CALGARY CHRISTIAN SCHOOL
NEEDS

TWO TEACHERS

FOR THE SCHOOLTERM 1965-1966
FOR THE INTERMEDIATE GRADES

SALARY COMMENSURATE WITH EXPERIENCE AND TRAINING

Our school will be in its third year of operation. New schoolbuilding is being erected now.

Calgary is a city of 300.000 people, healthy dry climate at an elevation of 3.500 feet, the foothills city beneath the Rocky Mountains. Three Christian Reformed Churches. The University of Alberta, Calgary (4.000 students) offers a full four-year course in education, also post-graduate studies.

Please send all correspondence to the principal:

Mr. E. BAKER

1640-20 Ave. NW., Calgary, Alta.

Phone 289-9762

In anticipation of expansion and the possible addition of grade 13, the Hamilton District Christian High School invites applications for

TEACHERS

in all fields.

Please send applications stating qualifications, reference and experience to the principal:

MRS. B. SCHROTENBOER,
729 Upper Gage Ave.
Hamilton, Ont.

TORONTO DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL
Due to increase in enrollment and addition of Grade XII we need additional

TEACHERS IN ALL SUBJECTS.

Our schoolbuilding, to be erected this summer, will be located in Woodbridge, on the outskirts of Toronto.
Min. requirements: B.A. Degree.

Please send curriculum vitae to:

Mr. P. SCHOOLS, 1870 Sheppard Ave., W., Unit 2,
Downsview, Ont., Canada.

The Emmanuel School of Oshawa, Ont.

For the coming school year we will be in need of a sixth

TEACHER

We hope to receive applications from experienced, Christian-trained teachers who are confessing members of a reformed church.

Please write the principal:

Wm. R. Rang, R.R. 3, Oshawa, Ont.

The John Calvin Christian School of STRATHROY, ONT. will be in need of

A TEACHER

for grade 4, for the schoolterm 1965-1966.

Applications, stating qualifications and/or experience to be send to the Principal, Mr. G. H. Bonekamp, Box 728, Strathroy, Ont.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Bloomfield, Ont., H. Eshuis
te Athens, Ont.

te Truro, N.S., H. J. Kwantes
te Ingersoll, Ont.

Bedankt

voor Iron Springs, Alta., P.
Sluys te Bigelow, Minn.

Due to expansion Chatham's eight-room Christian school will be in need of a

TEACHER

Please send letters of application to the principal John Postma, 105 Lacroix St., Chatham, Ont.

The Thunderbay Christian School of Fort William, Ont. invites applications from

TEACHERS

for their 4-room school. Qualified and or experienced teachers are preferred. This school serves the Lakehead District where two Christian Reformed Churches are located. Information and or applications to be send to the Secretary, Mr. T. Bakker, Hymers, Ont.

Due to expansion the TIMOTHY CHRISTIAN SCHOOL OF BARRIE, ONT. will need

A Fourth Teacher

(qualified) for the middle grades (about 25 pupils).

Barrie is only 50 miles north of Toronto. It is the gateway to the North with plenty opportunity for skiing, swimming, boating, fishing, etc.

Please send applications to Mr. Bert Schaly, Sec., R.R. # 1, Thornton, Ont.

The Athens Chr. School Board invites applications for the position of

PRINCIPAL

for the higher grades. Schoolterm Sept. 1965-1966. Please send applications or inquiries to the Sec. Mr. G. Vander Kloet, Delta, Ont., R.R. 1.

The Calvinistic Christian School of Wellandport invites applications from

QUALIFIED AND EXPERIENCED TEACHERS

for junior, intermediate and senior positions in their 9 room school.

Applications to be sent to: Mr. H. K. Bergsma, Principal, R.R. 1, Wellandport, Ont.

Interested in joining the staff of the Fruitland John Knox Memorial Christian School as a

GRADE 1 or 4 TEACHER?

If so, send your letter of application to Mr. John E. Top, principal, Box 27, Fruitland, Ontario.

SARNIA CHRISTIAN SCHOOL
The Board invites

QUALIFIED TEACHERS

to send their applications to Mr. A. Hengstman, 764 Murphy, Sarnia. Prospective 1965 graduates are very welcome to send their applications, with full details, too. The school looks for three more teachers in all departments to complete its staff of ten teachers for 1965-1966.

WE NEED TWO TEACHERS:

1

for one of the LOWER GRADES

and

1

for one of the MIDDLE GRADES.

KNOX CHRISTIAN SCHOOL
Bowmanville, Ont.

DUNDAS, ONT.

Calvin Christian School

We invite applications of

TEACHERS

(experienced and prospective graduates).

For positions in the primary and junior grades.

Please send to:

Mr. J. Stronks, Principal,
R.R. # 2, Dundas, Ont.

The JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL of BROCKVILLE, "City of the Thousand Islands", invites applications for the positions of

PRINCIPAL

and

TEACHER

for the 1965-'66 school term.

Applications to be sent to:

Mr. Dave Weima,
R.R. 3, Brockville, Ont.

LUCKNOW, ONTARIO
CHR. REF. CHURCH

It was a great privilege to be in Lucknow in January. On Jan. 17, our former pastor, Rev. S. Terpstra who had served us faithfully for four years since February 5, 1960 in combination with Listowel and since January 1, 1964 as counselor preached his farewell.

On January 18th it was his privilege to install his successor in the person of the Rev. D. J. M. Lieverdink, who had been led to accept our call.

On January 24th, the Rev. Lieverdink preached his inaugural sermons and a new period in the history of Lucknow had begun. For the first time since her organization the congregation has a resident pastor.

Gratefully we remember the many services rendered by the ministers of Classis Hamilton and the very special consideration we have received from Classis. Truly we can say that the Lord has been good unto us.

On February 5th the congrega-

tion bid a cordial welcome to the Rev. Lieverdink and his wife and also said farewell to Rev. Terpstra, who now after 5 years again has one congregation. The congregation gave him a token of gratitude in the form of a cheque which was greatly appreciated.

Lucknow is now on the move! There have been many inquiries for settlement and the reports are that 4 families have bought farms in the Lucknow area.

May the Lord bless our pastor in his work and make him a blessing!

The Clerk of Lucknow C.R.C.
Lammert VanderVeen
R.R. 2, Lucknow, Ont.

REV. J. VAN KUIKEN

Toen Rev. J. Van Kuiken, predikant bij de Reformed Church of Toronto, op zondag 31 januari op weg was naar Barrie, Ont., om daar voor te gaan in de Dienst des Woords, slipte zijn auto op Highway 400. Ds. Van Kuiken verloor daardoor de macht over het stuur en de wagen sloeg over de kop.

Het mag een wonder heten, dat Ds. Van Kuiken nog een der ramen kon opendraaien en zo de wagen kon verlaten. Hij heeft echter inwendige kneuzingen opgelopen en is opgenomen in het ziekenhuis te Newmarket, waar hij enkele dagen zal moeten verblijven. Ook al zal hij spoedig naar huis kunnen terugkeren, zal hij toch voorlopig volkomen rust moeten houden.

Een merkwaardig feit deed zich voor, dat de ambulance, die Ds. Van Kuiken van de plaats van het ongeval zou ophalen, op hetzelfde punt slipte en ernstig werd beschadigd.

Voor Meubelwerk en Reparatie

o.a. Sjoelbakken, Boekenkasten, Tafels, Bureaus, etc.
is het adres:

HERMAN TJOOTINK

10 Fletcher Ave.
VINELAND, ONT.
Telef.: LO 2-5284

Wanneer zal 't zijn?

Of is het gauw een jubileum!

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact, te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

Koopt bij de

ADVERTEERDERS IN

"CALVINIST-CONTACT"

Onderstaande Meubelen en Vloerbedekking

ruimen wij op

VOOR ZEER LAGE PRIJZEN

vanuit ons magazijn aan Keele en Shepherd

(Zij-ingang van de I.G.A. Store, Dehavilland Plaza)

Deze verkoop begint zaterdag 13 februari

ZOLANG DE VOORRAAD STREKT

	WAS	NU
Oud-Hollands Bankstel, bekleed met zware, goudgele, wollen moquette	\$595.00	\$395.00
Gothiek Bankstel, terra, wollen moquette	450.00	375.00
Hollands Bankstel (kuip model)	495.00	95.00
Hollands Bankstel, groene ploegstof	595.00	295.00
Deens Kuip Bankstel, goudgeel	495.00	195.00
Hollands Bankstel, terra moquette	395.00	195.00
4 Huiskamer Stoelen en Tafel	250.00	75.00
Gothische Huiskamerstoelen, ronde tafel	255.00	150.00
Zes zware eiken Huiskamerstoelen, bekleed met zware wollen moquette, per stuk	45.00	22.50
Oud-Hollandse Stoelen, bekleed met rood leerdoek	49.50	29.50
Oud-Hollandse Fauteuils, idem	59.50	39.50
Oud-Hollandse Ronde Huiskamertafel	99.50	59.50
Oud-Hollands Wandmeubel	345.00	175.00
Ronde Huiskamertafels	95.00	45.00
Complete Oud-Hollandse Huiskamer, bestaande uit Dressoir, Uittrektabel, 4 Stoelen, 2 Armstoelen	895.00	575.00
Gothische Kloostertafel	75.00	49.50
Gothische Lamptafel	39.50	25.00
Gothische Radiotafel	55.00	30.00
Gothische Wandtafel	95.00	55.00
Gothische Mimietafel (drie in één)	115.00	75.00
Staannde Lampen met rokkap	65.00	45.00
Stoelen met biezen matten	35.00	15.00
Wandmeubel, blank eiken	155.00	75.00
Wandmeubel, teak	195.00	95.00
Dressoir, blank berken	245.00	95.00
Salontafel met glasplaat	39.50	19.50
Theewagens (zonder wielen)	25.00	9.50
Rotan Bank, 2 persoons	39.50	19.50
Hollandse Kapstokken	15.00	9.50
Berken Slaapkamer, 3-deurs kast, bed, tafel en stoel	395.00	195.00
Bed, 48" breed, nachtkastjes tafel en stoel	95.00	50.00
Teak Slaapkamer bestaande uit hoofdstuk met nachtkastjes, ladenkast met deur en 3-laden kast	340.00	195.00
Divanbedden en losse Spiraalmatrassen	Halve prijs	
Sisal Karpotten, 9 x 12	65.00	49.50
Restanten Sisal	1.95 per vierk. yard	

De verkoop begint 13 februari, des morgens om 9 uur

ZOLANG DE VOORRAAD STREKT

VERKOOP A CONTANT - PRIJZEN AF MAGAZIJN

Wij kunnen over deze goederen geen correspondentie voeren

De Boer's

FURNITURE IMPORT LTD.

3374 Keele Street, Downsview, Ont.
Ingang van de I.G.A. Store, Dehavilland Plaza
'S AVONDS NIET GEOPEND

Het Zondagsschool materiaal van de United Church

De strijd over de nieuwe zondagsschoolcursus, waarover wij herhaaldelijk schreven, duurt voort. De United Church Observer, het officiële orgaan van de United Church, berichtte: "Vijf van de 18 associaties in de Baptisten Conventie van Ontario en Quebec hebben uitgesproken dat zij niet zullen samenwerken inzake de nieuwe cursus. De verkoop van de cursus aan Baptisten valt tegen, gedeeltelijk omdat het aantal fundamentalistische kerken groter is dan werd verwacht en gedeeltelijk omdat de strijd die daarover is ontstaan, de vrijzinnigen heeft bang gemaakt."

De Canadian Baptist berichtte: "Aangezien de nieuwe zondagsschoolcursus voor Baptistenkerken is gestuit op veel kritiek, is deze Raad van de Baptisten Conventie van Ontario en Quebec, die de aanbevelingen van het Departement voor Christelijke Opvoeding heeft overwogen, bereid het volgende voor te stellen aan de Algemene Vergadering van de Conventie in 1965: dat zo snel mogelijk de nodige stappen worden ondernomen om de officiële publicatie van de nieuwe cursus voor Baptistenkerken te staken. Niettegenstaande dit geeft deze Raad, die het Baptisten beginsel van vrijheid voor de ziel erkent, opdracht aan het Departement voor Christelijke Opvoeding, om de mogelijkheid te onderzoeken om nieuw zondagsschoolcursus-materiaal te verkrijgen voor die kerken die dit ernstig begeren, mits dit gedaan kan worden zonder kosten voor de Conventie boven wat reeds is toegezegd en zonder verloop van de Conventie om tot drukken over te gaan. Verder stemt deze Raad in met het verzoek van het Departement van Christelijke Opvoeding dat de Raad zo spoedig mogelijk een samenkomst beleggt van de predikanten van de Conventie samen met de Raad en het Departement van Christelijke Opvoeding om te helpen onze toekomstige koers te bepalen met het oog op het verschaffen van Baptisten-materiaal dat geschikt is voor alle kerken van onze gemeenschap."

WERFT ABONNEES VOOR
CALVINIST-CONTACT!

DUXBURY

TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

BRONCHITIS

Bloedarm-, blaas en urinewegen, gal-, lever-, long-, maag- en nierkwalen, gassen, hoge bloeddruk, hoofdpijn, huiduitslag-zweren, puisten-jeuk, reuma-jicht-ischias, struma, suikerziekte, trage ontlast-, verkalking, zenuwontst. of enige andere slep. ziekte? Met onze gear, onschad. geneeskruidenten worden ongelooflijk mooie resultaten geëist. Hier ligt Uw grote kans, ook als alles faalde.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à \$18.00 bij vooruitbetaling.)

Meldt Uw ziekte en klachten aan
Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Philips Recordings

SACRED — CLASSICAL — SEMI-CLASSICAL — POPULAR
SEE YOUR LOCAL DEALER OR THE IMPORTER FOR CANADA:

SPEELMAN'S BOOKHOUSE

10 GOLFDOWN DRIVE, REXDALE, ONT.

PHONE 741-6563

For all your books, Bibles, Sunday School and Church supplies, records, etc.

Chr. Book Centre

ANTON LAMMERS

36 Longwood Road N., Hamilton, Ontario
JA 2-1234

Lambert Huizingh

Accredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits

9 Harriman Rd.,
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

139 Albert St.,
OSHAWA, ONT.

FIVE ROSES WAARBORGT U VOLLEDIGE
TEVREDENHEID OF UW GELD TERUG

\$ 387.—	\$ 576.—	\$ 484.—	\$ 400.90
\$ 544.—	\$ 413.70	\$ 356.80	\$ 428.85
\$ 474.85	\$ 468.10	\$ 409.50	\$ 530.—

EEN DOZIJN PRIJZEN MET EEN BESTEMMING:
NEDERLAND (en terug) — vanaf Toronto.

Daarom adverteren wij geen prijzen, maar garanderen wel de laagst mogelijke prijs!!

ADRIAAN LIMBERTIE

World Wide Travel Service

DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

300 Wilson Ave. (bij Bathurst) 444-8280 — ME 5-5661

Meer dan 720,000 personen zijn CANADEES STAATSBURGER

geworden sinds 1947, toen de Wet op het Canadees Staatsburgerschap van kracht werd.

In 1963 legden meer dan 69,000 personen de eed van trouw af en werden volledig lid van de Canadese gemeenschap.

Een nieuwkomer die tenminste vier jaar en negen maanden geleden wetmatig als immigrant in Canada werd toegelaten, komt in aanmerking om NU Canadees burgerschap aan te vragen. Als U hieronder valt, neem dan deze hartelijke uitnodiging aan en dien Uw aanvraag in, zonder uitstel.

Maak gebruik van alle rechten en voorrechten van vol lidmaatschap in de Canadese gemeenschap:

- het recht om te stemmen
- het recht om openbare ambten te bekleden
- het recht op een Canadees paspoort
- het recht om volop deel te nemen aan de toekomst van Canada

Aanvraagformulieren (Citizenship Application Forms) zijn verkrijgbaar bij de Clerk of the Citizenship, County of District Court het dichtst bij U, of bij de Registrar of Canadian Citizenship, Ottawa.

René Tremblay

RENÉ TREMBLAY,
Minister van Burgerschap en Immigratie.

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel. Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

HOLLAND LIFE

1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 5-4511

Kantoren:

TORONTO
2145 Avenue Road
485-9406

TORONTO
2828 Bathurst St.
RU 7-5637

HAMILTON
20 Tisdale Street S.
JA 8-0147

LONDON
150 Elmwood Ave.
GE 8-8439

Kantoren:

ST. CATHARINES
94 Church Street
MU 4-6385

MONTREAL
3600 Van Horne
731-9421

VANCOUVER
1280 West Pender
MU 3-9685

EDMONTON
9924-106th Street
429-3381

GEZINSVERZORGING — SPAREN
OUDEDAGSVORZIENING

Support

YOUR CHURCH
IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED
WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op
aan de

Administratie van
CALVINIST-CONTACT

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam

Post-adres

Aangebracht door:

Naam

Post-adres

Aanbrengpremie:

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad \$5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam

Post-adres

OUD ADRES:

CHRISTIAN & COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Adapted from an Article by Prof. Dr. J. Waterink

RIPE TOO SOON

Young people between ten and eighteen years of age have a tendency to act more grown-up than they are. And it is one of the most difficult problems of our times. There are parents, of course, who want to keep Johnny tied to their apron strings, and that is also a problem in itself. We have discussed at different times about letting children take on responsibilities, which they are able to bear.

The subject, the tendency of teenagers to act more grown-up than they are, and about which we wish to speak is extremely difficult. That is, because of two factors which complicate the situation. There is in the first place the general human factor. And that is, that it seems to be a human characteristic to give and take a little when it concerns their own age. After twelve or thirteen years of age a person likes to be taken for older than he or she really is.

Ask a fifteen year old girl how old she is: ten to one even the most honest of them will say: "almost sixteen", when in reality she is fifteen years and five months old. But if the same girl two days before her 27th birthday, and still unmarried, is tentatively asked about her age, she may say two things: "I'm in my mid-twenties", or flirtily saying: "I'm 27 and as yet unmarried". In that last case she probably hopes to receive a compliment, such as: "Really? You don't look a day over twenty-three". After that there is a period in which people are a little more honest. But after forty years of age different factors begin to play a part again, so that, should they mention their age, you can take it with a grain of salt. Recently a mother said to me, after I told her that I was amazed to hear that she already had a twenty-year old daughter: "Oh, but there is only a difference of about 20 years between the two of us". I later learned that the mother was 44 years old.

And it isn't only the females, who don't take the question about their age too seriously, men too do it, be it in a different way. We won't go into many details.

But it is remarkable the number of aspects there are in regard to speaking of age.

At sixty years of age some men have a tendency to accentuate their age, after which they hope that someone will say: "I would have guessed you about fifty or so." To which the person in question will promptly answer: "That's exactly how old I feel." And a 70-year old loves to hear people say: "Are you 70 already? You certainly don't look it." People in their late seventies go at it completely different again. Last summer I remarked to someone, that he was looking very fit. "Well, thank you," he said "and I'll be eighty years old too pretty soon". I believe his birthday was in December some time.

With the afore mentioned situations, I wish to accentuate, that also in regard to the young people who want to act older than they are, a common human problem pays a role.

And then there is a second situation, through which the problem becomes even more complicated. That is, the circumstances in which our children live. Amidst a group of other children. In one family a child may receive a different training than in the other. And of course, young people love to draw comparisons between themselves and those young people who have the most freedom, the most spending money.

If you have a daughter in Grade 12 in High School, and at their class party, six are allowed to come home at 1 o'clock, 6 at 12 o'clock and 6 at 11 o'clock, you can bet your bottom dollar on it, she will only mention the first six. Or she might say: "everybody is allowed to come home late". If you then say, "I think eleven-thirty is a decent hour to be home," then those people who could come home at twelve will be included in the

conversation to prove how childish it is to have to be in by eleven-thirty. Should you happen to know that some have to be home by eleven, then your daughter undoubtedly will say: "Oh yes, but their parents are so old-fashioned and terribly narrowminded."

"Well," someone might say, "let them go for once, let them play at being grown-up, they'll run aground sooner or later."

In some cases it might work, and let them feel that they are not as capable as they thought they were.

I remember a teenage sports-club, which was under the leadership of a few of their parents. Everything always ran smoothly, but they often complained that they were not really free, but still dependent on adults.

And so the parents said, "let them go, they'll find out it isn't so easy." And indeed, within two years they had the biggest arguments, and the club was pretty well done for. They came back to their leaders and asked them to please put things back together again. Such incidents are often brought up to prove that young people live and learn through their mistakes. But it does not prove that this is a remedy against all ailments. There are hundreds of young people, when let loose by their parents, try to behave like

want to be permitted things for which they cannot as yet carry the responsibility? The answer to that can be many-sided.

It could actually be a mistake of the parents. Some parents are afraid to let their children carry the responsibility of which they are capable. The result is that young people come into resistance, and break with all that is normal. There are of course other reasons. To rid oneself of an inferiority complex. It could be an urge to show oneself as a leader. This does happen to some who are really quite clever in school, and who have the admiration of the more serious students, and who now also want to be the leader for the group who are not as interested in brains as they are in brawn.

In the life of others a feeling of emptiness and loneliness play a role. In many "christian" homes, young people feel they don't receive anything worthwhile, and rightfully so. Father is extremely busy, and the only contact with him is a couple of reprimands through the week, and on Saturday night a grim look when the allowances are doled out. Mother is always nervous, or she is interested in activities other than the children, and often home is the place where you eat and sleep. A place where you eat in boredom, and sleep to get rid of your worries for a while.

These then are some of the rea-

sons why young people want to act older than they are.

Perhaps someone will say: "But the times in which we live have a lot to do with it." Undoubtedly. But we must be careful that we don't blame the times in which we live too much, and that we as parents make mistakes, which make these children more receptive to those times. The question is to what degree do these phenomena, which we observe stimulate the tendency to be grown-up.

It is not such a bad idea to let young people have the run of a "Teenagers column" in a certain magazine. But on the other hand it does give a 16-year old the impression that his views and opinions are at least as important as someone's of sixty years of age.

I'm thinking of a case whereby a 16-year old girl thought, that people over 50 should not have ministerial positions, or be representatives of the people. And anyone over 40 was not fit to teach at a school of a secondary level. During the discussion the leader said: "I'm glad I am not 40 years old yet, so I suppose I may stay. And it would create another problem; what are you going to do with all those old people? Although it might be a good idea to reconsider the possibility of making certain positions available to people at an earlier age. I'm for that."

Well, if this is the way we're going to look at, the whole case becomes a sickness.

A "BLOODY" BATTLE AHEAD

By John Knight

According to James Hoffa, the notorious leader of the International Brotherhood of Teamsters, he will fight to the limit to reverse a 1948 labour law that curbs the effectiveness of unions.

It looks as though his battle and that of organized labour will make headlines this year. Union publications, Washington newsletters and the National Association of Manufacturers all indicate that this will be a decisive year, probably important enough to take up a great deal of time in the U.S. Congress and the Senate.

What the unions want changed is Section 14(b) of the Taft-Hartley law. This section gives individual states the right to insist on open shops, i.e. workers need not be unionized as a condition of employment. At this time twenty states have laws forbidding union shop contracts, these states are mainly in the South, Midwest and Western part of the U.S.

It is understandable that in these states the giant labour organizations are making little headway. If they could only push a law that would centralize labour legislation they could forget about the states and concentrate on Washington.

Earlier this year I had the opportunity to interview several labour leaders and by simply mentioning 14(b) and its "right to work" clause, these leaders would display their militancy in no uncertain terms: 14(b) just has to go!

Do the unions have a chance to obtain a nation-wide law favoring union shops?

Without trying to forecast what will happen, I feel there are several things that will influence the outcome.

1. The attitude of president Johnson. He would probably not oppose the change, but experts say he will not push legislation. Too many businessmen voted for him last fall and he can't ignore their wishes... and their power.

2. Big business. They are beginning to realize how hard the unions will fight for victory. Business is organizing now to counter-act and will not stop working on Congressmen to vote "their" way.

3. The Negro. Many states forbidding union shops have a high percentage of Negroes. Many of them are underpaid, so we can expect some efforts by Negro organizations, such as the N.A.A.C.P. (the National Association for the Advancement of Colored People). But there is also another power play involved. The head of the Labor Committee is Congressman Adam Clayton Powell, a Negro. He has demanded that unions place more Negroes in key positions and may insist that the unions give in to his demands, before he will push for the repeal of 14(b).

4. The Senate. After laws are passed in the House (Congress) the Senate must also approve, before it can finally be made into law by the president. In

(Continued on page 10)

THE WORLD AROUND US

GERMANY, WHAT NEXT?

BY JOHN VRIESINGA

At the beginning of this year a storm of protest swept over West Germany, against certain statements of the U.S. Secretary of State Dean Rusk. It was a storm in a teacup. Perhaps we should say a storm in a murky teacup, that did very little to clear the atmosphere and that may spill over later on to create further atmospheric disturbances of a more serious nature.

The matter concerned what constitutes West Germany's most important political problem: re-unification with East Germany.

It is a tremendously important problem, and that not for West Germans only. In the years to come it is almost certain to become more pressing.

A few years ago the same problem would have been stated differently: it would have been called the problem of drawing up a peace treaty with the Germans.

To this day, nearly twenty years after the collapse of Nazi Germany and the ending of hostilities, no official peace has been made between the opponents of the second world war.

The reason for this odd situation is of course the trouble that arose between East and West, the U.S. and free Europe and the Russians shortly after the war. Upon completion of the war the Russians moved swiftly to extend the communist sphere of influence in Europe. Under the protection of the hammer and sickle communist governments took over control in all East European countries, and Russia even went as far as creating an entirely new state: communist East Germany.

The development led to the cold war and sometimes uncomfortably close to a hot war as well, notably when in 1947 the Russians tried to squeeze allied forces out of Berlin, the former capital of Great Germany, now situated inside East Germany, with the various allied forces, including the Russians, occupying their own private sections of the divided city.

Not very long ago even Khrushchev stated that Berlin constituted a bone in the throat of Russia and that it had to come out. He was probably using a Russian proverb but his meaning was pretty clear.

Former U.S. president John F. Kennedy, in the early days of his term of office, from his side made it pretty clear what the U.S. position was then, during a visit to Berlin he spoke his famous words: ich bin ein Berliner. The U.S. never retreated one inch from that position.

With the general softening of attitudes between the two opponents which started with the Cuba episode Khrushchev seemed to sort of learn to live with the bone in his throat. He didn't spit it out, but West German politicians nursed high hopes he would, some day soon, so paving the way for the realization of their fondest dream: re-unification.

Khrushchev had planned a visit to Bonn, West-Germany's capital, for talks with Ludwig Erhard. His fall (or his angry walk-out, whichever it was) put an end to those plans, but of course not to German dreams.

Some observers feel that fear of Khrushchev's intentions in regard to peace with Germany prompted his opponents to give him the boot, rather than the ideological struggles with China.

Erhard didn't seem to think so. He kept pressing the U.S. and England and France, to re-open talks with the Russians in regard to re-unification. As long as Brezhnev and Kosygin seemed to follow Khrushchev lines pretty well, he felt that talks at least should be started.

Behind this urgency of course, is also the fact that West Germans will go to the polls come September, and since the re-unification dream naturally is deeply rooted in the soul of free Germans, any successful move in this direction would insure victory at the polls as well.

However, Erhard didn't find much of an open ear.

Notwithstanding the best of relations between them and their former enemy, the allies have their second thoughts about the growing influence of West Germany within the framework of Europe. The country has made a tremendous economic recovery and may be expected, knowing its history and the character of its people, to grow in military strength as well, once complete independence (and reunification) has been attained.

The U.S. for one, to insure peaceful developments for years to come, would like to see Germany completely (and that includes militarily) integrated in what might be called a United States of Europe. A first move in this direction was made back in 1954 when the U.S. prompted and fostered the establishment of a European Defence Community (EDC). In addition to co-operation in an economic sense, this EDC would be the first step towards integration in a military sense. It would mean the creation of a joint military force under central command, or, if that wasn't possible, under some form of joint command.

That would have put an end to the old German military ambitions once and for all.

As you know, the French torpedoed the EDC, for reasons all its own. The French, and especially De Gaulle, feel that Europe should not ally itself so closely with the U.S. but should form a united front by itself, preferably under French leadership.

For the same reason De Gaulle recently torpedoed what was called the Multi Lateral Force, an American plan that basically aimed again at military integration of all of Europe. The plan called for a naval force equipped with nuclear weapons under central or joint command. With French opposition the plan has been put back on the shelf and with it went U.S. support for an early re-unification of Germany.

Said State Secretary Dean Rusk: the Germans should have least of all desire to re-open talks with the Russians at this point; their role in Nato is sure to be brought up.

(Continued on page 10)

"Bloody" Battle

(Continued from page 9)

the past the Senate has effectively used the "filibuster" to kill proposed laws. (A filibuster is best illustrated by the Canadian flag debate. Opponents try to postpone decision making by making endless speeches, hoping that eventually everyone will be so sick and tired of the issue that it is thrown out.) Some U.S. Senators are experts at this and can make Castro's 3-hour orations look like kid stuff.

5. **Organized Labour.** The January issue of the *Teamster International* calls for a campaign in all areas of the country. Special DRIVE units will be set up and individuals urged to send letters to their representatives in the House. Unions affiliated with the C.I.O.-A.F.L. are also getting ready for the fight. Throughout union literature we read about the arch-enemy: management and how it will fight them. It accuses business of using profits to fight these legal battles, of "bosses" who tell their secretaries to write letters to Congress on Company time.

They go so far as to say that big business is to blame for price-fixing, marketing harmful cigarettes, making cars obsolete by changing models each year, etc., etc., etc.

So union members are once again asked to fight for "social justice", the right to pass a law that will force every worker in every state to join the union organized in his shop. Jimmy Hoffa claims that the unions must fight because "... we are morally right" and "Congress must free the chains."

Let the reader judge for himself what to think about the topsy-turvy world of "organized labour" about men like Hal Banks and Jimmy Hoffa, about the type of laws made to "protect the rights of workers", be this in Ottawa or Washington.

It is high time that we take a good hard look at labour legislation and the seemingly limitless power of the big unions, reaching into the highest levels of government.

The C.L.A.C. and the Committee for Justice and Liberty? More power to them, they're doing their mammoth share and obviously they are beginning to make an impact on the Canadian Labour scene. We believe that when labour is organized on sound Christian principles it will recognize that there are two sides to the coin: that management, too, has legitimate claims and need not be an enemy or the source of everything that ails our society. Christian principles also recognize the dignity of the individual and his right to free association.

It is for that reason that it will be valuable to follow the proceedings in Washington with the same interest as when we followed legislation for Civil Rights. The rights of individuals are at stake!

There seems to be a paradox. Those who favoured Civil Rights are now fighting to "curb" the freedoms of the individual by insisting on compulsory union membership. "But," I hear you say, "that's to be expected of politicians."

Perhaps it is high time that we, at least some of us, start boning up on political science, of trying to understand why our countries produce so few public servants who are not pragmatists, but who act out of conviction and sound principles. We need economists who can keep us informed about "their" world and to give their insights on the news behind the news.

I am convinced there are many among us who are well posted in their respective fields, who have the understanding and vision only experts are blessed with. I would invite them to use the pages of this Christian weekly to express themselves on vital issues, to share and to inform, because in the U.S., but also in Canada there are "bloody" battles ahead.

Gleanings from the Press

From Hither and Yon

COMMUNISM

CHILDREN'S CRUSADE IN REVERSE

The tragic Children's Crusade of 1212 was a movement of children in defence of the Christian faith. The latest attack on religion in the Soviet Union—a Children's Crusade in reverse—has as its acknowledged aim the destruction of the faith of every Christian child in the nation.

After 46 years of intensive atheistic propaganda, Soviet communists are still puzzled by the persistence of religion, particularly among children. In every grade in every Soviet school the teacher's aim is to produce atheists. Every subject must be taught from the godless viewpoint; hundreds of manuals outline the atheistic approach to each subject. Yet communist papers continue to complain that "all too many young people and children are believers."

A recent official survey of anti-religious work in three urban areas revealed a high incidence of religious belief. "Many inhabitants observe religious festivals and carry out religious ceremonies," the report on the survey said, adding that the churches in the Leningrad region "were doing too well" and the number of christenings and church weddings was increasing. An editorial in the official atheist monthly *Science and Religion* for July 1963 reported that "a considerable part of the population continues to believe." In a search for the reason *Science and Religion* arrived at this finding: "Careful interrogation of the source of religion among school-children leads to the conclusion that in almost every case that source is the family."

The new approach required first of all revision of the law. So the paragraph in the law permitting police action against certain "illegal" (unrecognized) sects has been enlarged to cover all persons or groups giving religious instruction of any kind. This action took place at the time the government published its ratification of the U.N. convention against discrimination in education, intended to guarantee parents' right to give their children a religious bringing up of whatever kind they choose.

For the past 20 years it had been illegal in the U.S.S.R. to give formal religious instruction to children under 18—"formal" instruction being defined as instruction to a group. The new interpretation is that the simple observance of religious practices within families is "religious instruction." So is children's attendance at church services. Strict application of these new legal measures amounts to a nationwide campaign against religious faith in children.

This intensified effort to bolster atheism is applied in all possible ways, beginning with the press. Whereas in 1954, 119 atheist books and pamphlets with a circulation of 1,944,000 were issued, in 1962 the number had increased to 355 titles with a circulation of 5,522,000. In the millions of atheistic lectures the increase is not so great; *Krokodile*, the Soviet humour journal, reports that "only unbelievers attend, and in their discussions about God contend with each other."

As yet no substitute for the actual rite of baptism has been devised, but "a beautiful and solemn ritual has been created." Instead of a baptismal cross, the infant will receive a "medal of the newborn," with a picture of Lenin on one side and the child's name on the other. What an admission this is that communism itself is a religion: Lenin's portrait replacing the cross!

—The Christian Century, September, 1964.

OLD KILDONAN

Have you been to old Kildonan
Seen the Red, with gentle sweep,
Guard the little, rude God's acre
Where the early settlers sleep?
Has your sad heart learned the meaning
Breathed by spring in every breath,
"Though these dear forms slowly moulder
Life is Victor over death?"
Then you too may share the glory
Of that epic, great and true;
How these pioneers of empire
Broke the Western trail for you.
Laid in faith, the broad foundations
Of this land, so free and wide
That it offers homes and plenty
To a boundless human tide;
You may tread, with pride and wonder,
O'er this ever sacred sod,
Where a little band of crofters
Claimed the great, new West for God.

The Rev. John Mackay

WEEKLY REPORT OF THE NIAGARA CHRISTIAN HOCKEY LEAGUE

Games played Jan. 25 - Jan. 27, 1965				
Jan. 25	Brantford	2	—	Welland Jct. 0
" 26	Hamilton	3	—	Wellandport 5
" 27	St. Catharines	5	—	Brantford 2

League Standings:

	GP	W	L	T	F-A	Pts.
St. Catharines	15	8	5	2	57-41	18
Wellandport	14	7	5	2	48-28	16
Brantford	14	7	6	1	47-42	15
Welland Jct.	13	6	5	2	39-41	14
Hamilton	14	3	10	1	48-83	7

Final Games:

Mon. Feb. 1	Hamilton	at	Wellandport
" " 1	Brantford	at	St. Catharines
Wed. " 3	Brantford	at	Welland Jct.
Mon. " 8	Welland Jct.	at	Wellandport
Wed. " 10	Hamilton	at	Welland Jct.

The Top Ten:

	Team	Gls.	Assts.	Pts.
1.	Jerry Teeuwssen, St. Catharines	13	16	29
2.	Julian Butyniec, Welland Jct.	14	12	26
3.	Cecil Damm, Welland Jct.	13	7	20
4.	John Colyn, Wellandport	7	11	18
5.	Jim Osinga, Brantford	10	7	17
6.	Henry Huizinga, Wellandport	8	7	15
7.	Doug Sullivan, Hamilton	7	8	5
8.	Joe Schatz, Hamilton	7	8	15
9.	John Ludwig, Hamilton	4	10	14
10.	Tom Hoekman, Brantford	7	6	13
11.	Frank Osinga, Brantford	5	8	13
12.	Frank Buwalda, Hamilton	3	10	13

Germany, What Next? (Continued from page 9)

Translating the statement out of diplomatic terms it meant: there isn't a ghost of a chance that the Russians are even willing to listen and we're not going to try.

This was the statement that started the storm in West Germany as it was taken to mean: "forget about re-unification for the time being," quite accurately so.

By now the calm has returned. Ludwig Erhard has made a visit to De Gaulle and was most warmly welcomed. De Gaulle has assured him of sympathy for the German dreams, but indicated that they could be much better realized if Germany would follow France's lead. And after all, isn't France a nuclear power in its own right?

De Gaulle reasons that West Europe should make overtures without the backing of the U.S. and in that manner would immediately draw much more sympathy from the communists. And there is undeniable logic to his argument.

President Johnson, in his state of the Union address has made a polite reference to the German hopes of re-unification and so peace has been restored.

The German politicians can go into their campaigns with re-unification as their major aim.

But some observers feel that Erhard just may go one step further. If Germany could develop its own nuclear weapons it could negotiate the whole issue all the way around from a much stronger position. Which way will Germany turn in the years to come?

Dr. P. Y. DE JONG
Dr. R. KOOISTRA

Rev. F. GUILLAUME
Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE COVENANT PEOPLE IN THE CRUCIBLE

No. 19

THROUGH DARKNESS TO A NEW DAY

(II Kings 25:8-20)

PARALLEL PASSAGES

To get the full story of what happened at the time, read also: —
II Chronicles 36:17-21
Jeremiah 39-44
Jeremiah 52.

BACKGROUND NOTES

When we read the newspapers in our day, we often feel that it is impossible to keep up with our times. One event follows another in such rapid succession; each one is so intricately connected with every other situation, that we begin to suppose that history is like a meaningless crazy-quilt.

Quickly we are tempted to long for "the good old days." How wonderful it would be, if life moved at a slower pace!

This slower pace, however, is little more than a figment of our imagination. Especially in the days of Zedekiah one event succeeded another at a dizzying pace. There was very little "sameness" among the day then. The social, national and religious life of Judah was being rocked to its foundations, until at last there was no order left.

Yet this history was not meaningless. In every event God was speaking, calling the covenant people to make their peace with him. Each day spoke of grace and of judgment. And none of the events should have come as a surprise, since God performed not any of his works without declaring his will through his servants, the prophets, especially Jeremiah. How does God work in and through history today? How are the events connected with his saving purpose in Christ Jesus? How are these bringing in the kingdom of Christ Jesus? How can we read history today in the light of Scripture?

The history of Zedekiah's times was God's story, his mighty covenantal deeds in which not for a moment he allowed the situation to slip out of his control. Thus the growing darkness as well as the glimpses of hope recorded here are manifestations of his mysterious ways which he makes known to those who love and trust him.

THE OUTLINE A. The ever-deepening gloom, (vs. 8-21)

1. The destruction of temple and city, (vs. 8-12)
Sketch the background here. Note that Zedekiah was the third son of pious Josiah to sit on the throne. Who were the others? Why did God use three sons of this same pious king? Sketch the power politics which controlled Judah's life. How and why was this a sin against God?

Babylon's king now sends a large army. After a siege of nearly two years the city falls. Meanwhile the royal family with several leaders fled. They are pursued and captured. What happens to them?

Now city and temple are burned to the ground. Why was this done? What did the destruction of the temple mean for Judah's life? Was God breaking his covenant here? Note how we often identify our Christian faith with externals. How did Judah do this? Are buildings, ceremonies important? Are they necessary?

2. The carrying away of the vessels, (vs. 13-17)
Much attention is given to this here. What had been carried away earlier by Babylon's king? It surprises us that Kings records this in such detail rather than Chronicles, which otherwise deals with Israel's life from the priestly rather than the kingly perspective.

These vessels pointed out the holiness and glory of God's service. They symbolized what Judah should do in praising and serving God. They pointed forward to the ministry of Christ, who alone served God in holiness and perfection. Thus they announced how God himself would perfect the service of his people. Now these were also removed. The witness to God's redemptive, covenant grace was taken away. There was no opened road to God any longer. What is the open way for us? Why don't we have all kinds of holy vessels any more?

3. The slaying of the leaders, (vs. 18-21)
Note how representatives of the religious class, of the military, of the court, and of the people are seized. Thus we have a full representation of the nation here. They were taken to Riblah? Why? Where was this?

Here they were killed by the king's decree. Why? What did this symbolize? What happened to the rest of the people? Who alone were left in the land? (vs. 12) Why were a few left? Show from church history that a similar ruin can overtake the visible church. Why does God sometimes send such judgments upon the church which he claims to love?

B. The midnight hour, (vs. 22-26)

1. The provision for the remnant, (vs. 22-24)
We often suppose that this was a "dark age" in which nothing happened. Read the parallel passages to see how filled with events of great covenantal significance these days actually were. In all this we must see a continued care over Judah by God who never slumbers or sleeps.

LET'S PLAY CHESS

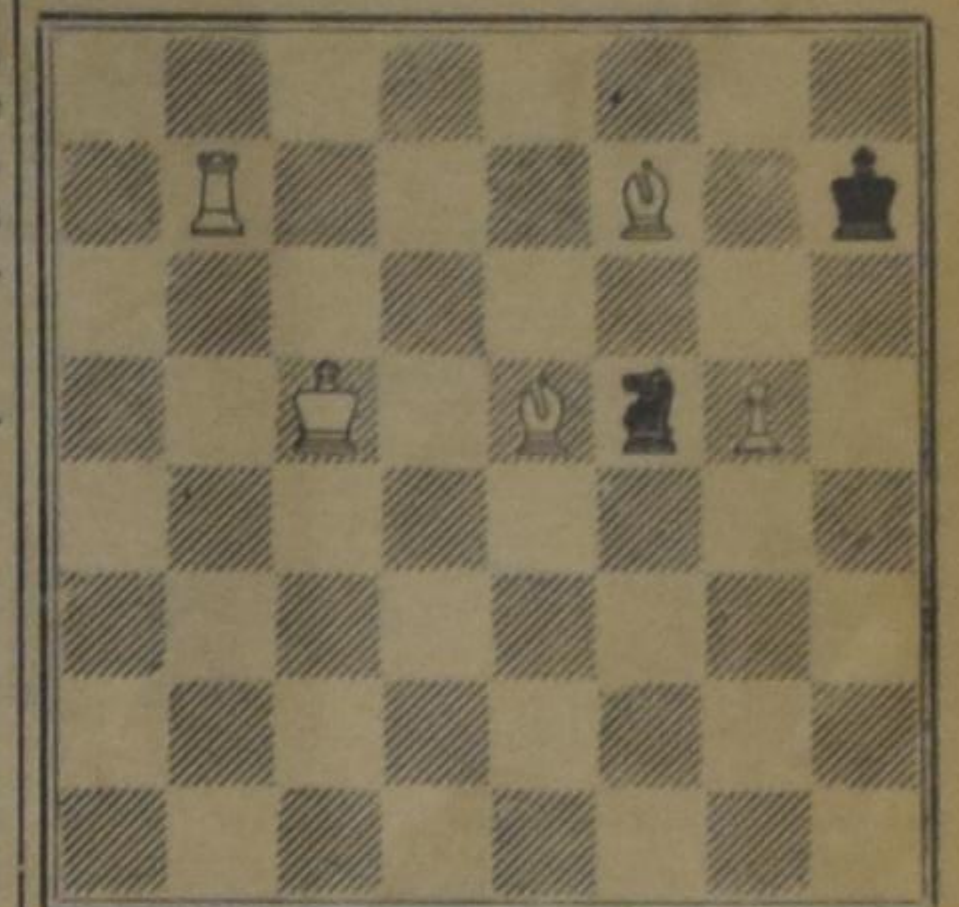
Editor: Mr. C. Hess.

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN FEBRUARY

No. 144

Author: Dr. E. E. Zepler

Black: 2 pieces

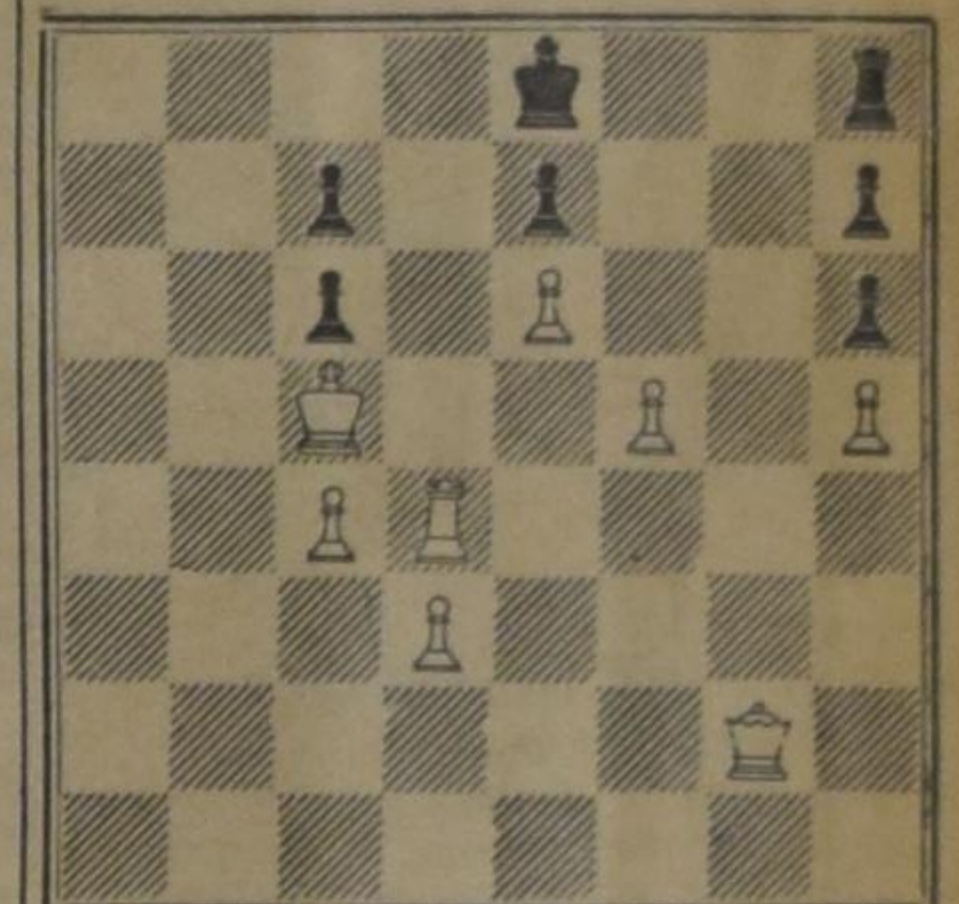
White: 5 pieces

White to play and mate in three moves. 3 points

No. 145

Author: G. Hume

Black: 7 pieces

White: 8 pieces

White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. For the newcomers I would like to repeat that the notes should be read before you try to solve the problems. Both problems of this time have some difficulties. I wonder whether you can solve them. In both cases the full solution should be given.

2. No. 144 is again a miniature. the two black pieces are able to frustrate all White's attacks, except in one case of course.

3. Square KN7 in No. 145 will cause you headaches, I think. And although this problem is a two-mover, it is rather hard. All variations should be given in full.

4. The solutions should be sent in after the publication of the second series of this month.

No longer is one of the Davidic house in power. Why not? What do you know about Gedaliah? Meanwhile people who had fled Judah during the long siege slowly trickled back. Also the armies which were scattered in the fields together with their captains. Pay careful heed to Gedaliah's words. Show how he believed the prophetic word of Jeremiah. God would take care of those who believed and trusted his word. How is this true for the faithful remnant of the church in every age?

2. The treachery of Ishmael, (vs. 25)
One man with his followers was not satisfied. He was of the Davidic line. Show how he refused to accept God's chastisements. He plots a revolt, in the hope of restoring Judah's semi-independence under himself of the royal house.

Gedaliah was warned by other captains. (Read the Jeremiah passages.) Yet the governor couldn't believe that a prince would stoop so low. Show how departure from the covenant God usually is associated with bad morals, also treachery. Is this true within the church today?

3. The flight into Egypt, (vs. 26)
The leaders and people now are afraid. They ask Jeremiah to pray for them. They promise to do all that God reveals to his prophet. But the message which then the prophet gives them is unpleasant. They still fear Babylon's king and want to find safety in Egypt. Why did God forbid this? Why was this a denial of God's mighty deeds in the Exodus? How does the church by going to seek strength and safety with the world fall into the same trap?

The leaders openly rebel against God's word. They take with them many people, even Jeremiah and Baruch, although they are warned that the penalties which they are seeking to escape will actually come upon them in Egypt. Did Jeremiah die in Egypt? Why did they take him along? Show how this is the low mark in Judah's history. What happened to the religious life of these people in Egypt?

C. The first streak of a new dawn, (vs. 27-30)

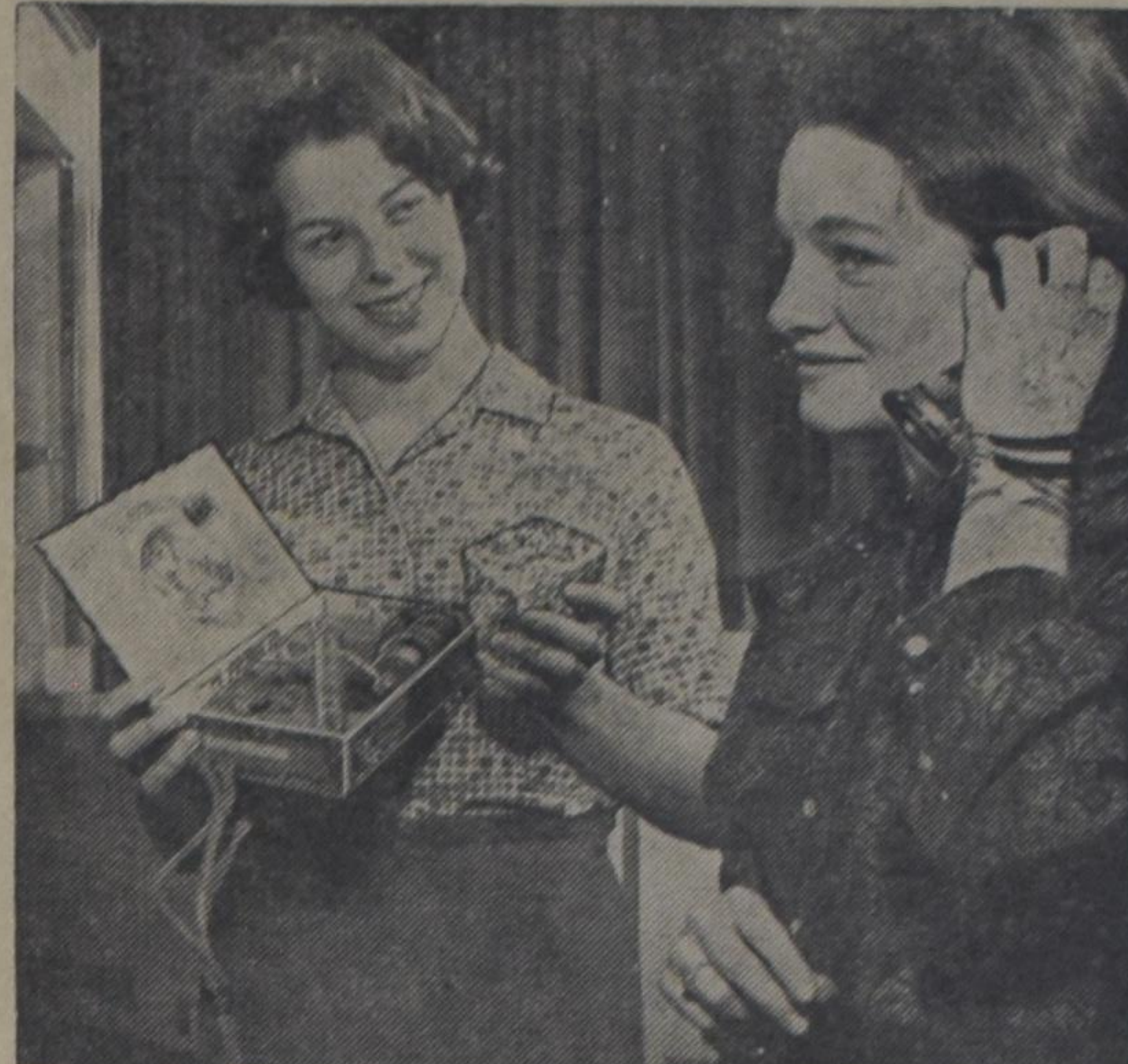
1. The people in Egypt were forsaken by God. He did not want them there. But those in Babylon are remembered. Why? Were they any better? If so, in what sense? Show that God never turns back the pages of history, also the pages of church history.

2. After many years (37 to be exact) the first streak of dawn appears. Indeed, Ezekiel had been preaching there for years. Also Daniel as a young man was active. But now God turns with a clear-cut act to show that he is always the all-powerful and all-faithful covenant God. He remembers his promise to David. Hence the first act of mercy is shown to the king. Who was he? Was he such a nice fellow? In what sense does also this incident point forward to Christ and give Judah some hope?

Radioactive Rocks Tell Canada's Secrets

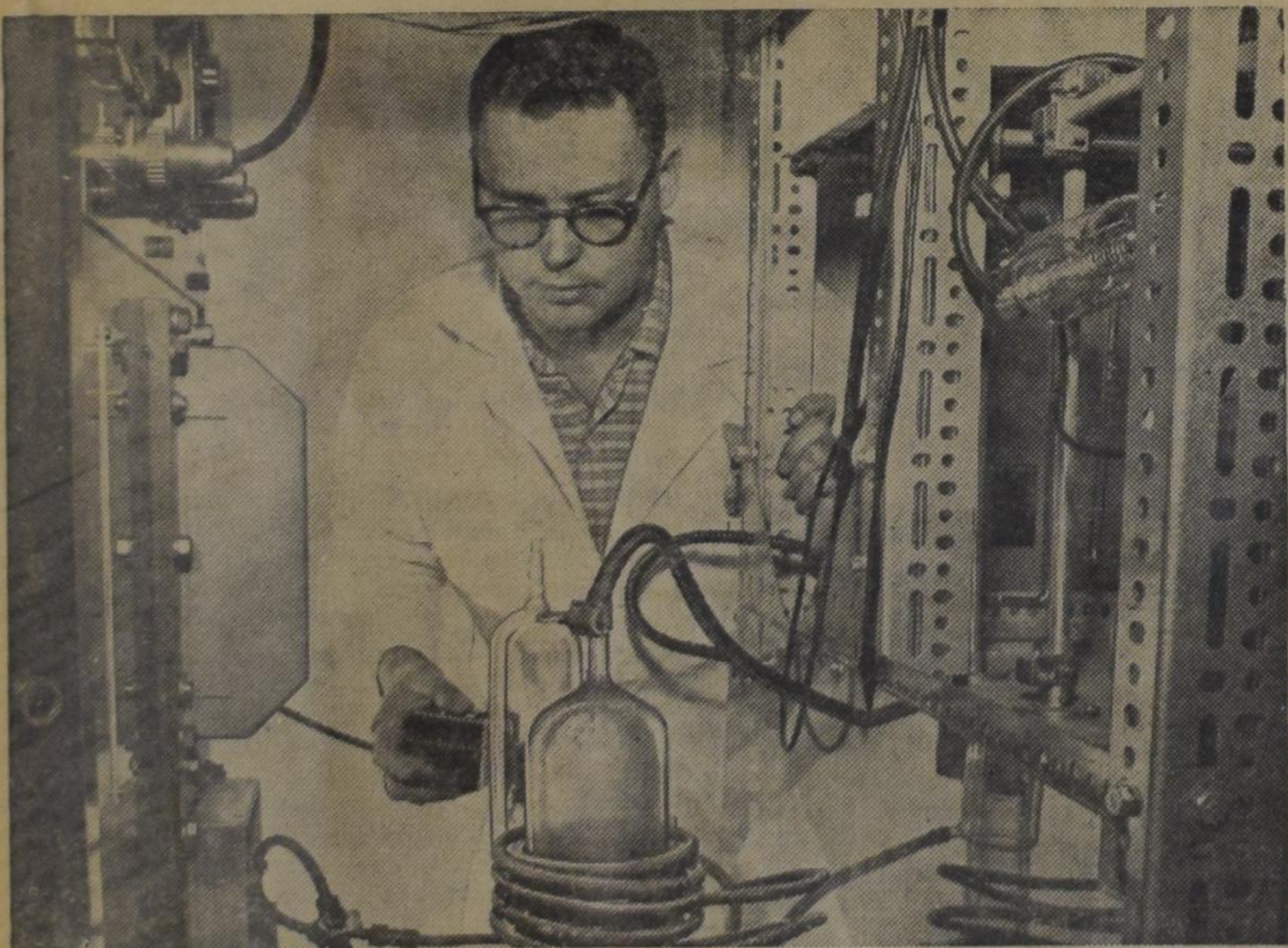

Fragments of radioactive rocks from across Canada are telling the country's geologists that parts of Canada are nearly 3,000,000,000 years old. In the laboratories of the Geological Survey of Canada specimens of rock are analysed to find the amount of radioactive residue that has gradually formed in them over many millions of years. From these delicate measurements scientists pin down the actual ages of various rocks and learn more about Canada's geological history than ever before. Their newfound knowledge will add greatly to the future of the nation's vital mineral industry by helping prospectors look more successfully for rich mineral deposits. Other radioactive studies find what types of plants absorb such metals as gold and zinc when growing over mineral bodies. This study may bring a new type of prospector into the exploration field — a mineral seeker who collects plants instead of rock samples in his hunt for mineral wealth. Canada, with almost 4,000,000 square miles of land and an economy heavily dependent on mineral wealth, has ever been a geologist's country. Twenty-five years before the nation was born through Confederation, the parliament of Upper and Lower Canada (in 1842) resolved that money be granted for a geological survey. Since then many famous geologists have come and gone, many new techniques have been evolved to carry out their monumental task. Helicopters, balloon-tired aircraft, air photography, geochemistry, have all helped quicken Canadian geology to a pace that would astound an old-time geologist. Yet, as every mineral deposit found by conventional methods makes future prospecting that much harder, geology must expand into ever wider fields of knowledge. Taking full advantage of the space-age's technological and scientific advances, Canada's geologists are gaining a deeper insight into the mystery of the earth's beginnings, are using it to accumulate information for tomorrow's search for mineral wealth.

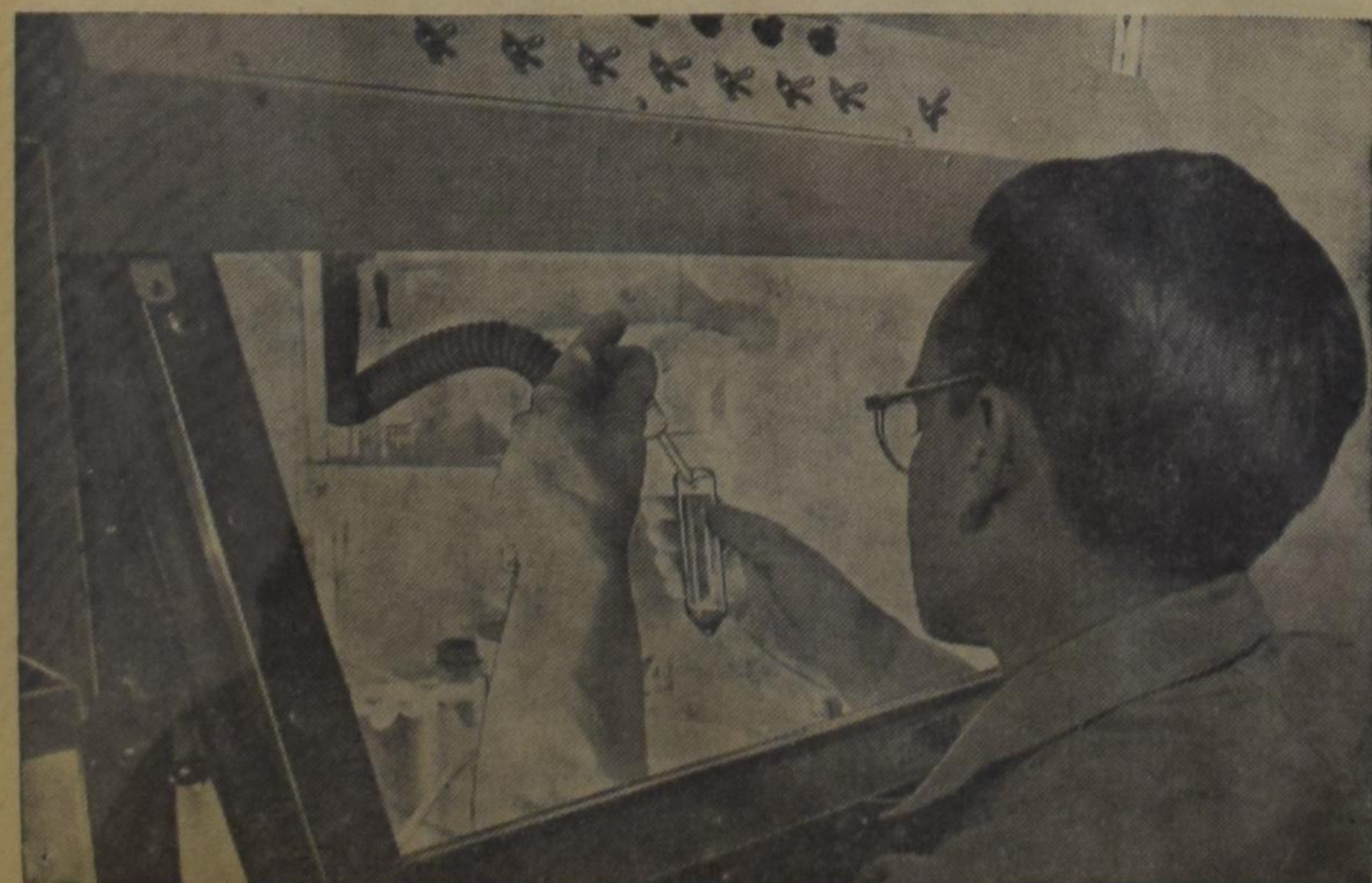
TOP LEFT—Geologist Hal Stacey, of Ottawa, checks the radio-activity of a rock sample with a scintillation counter before it is used for age determination.

TOP RIGHT—Geologists Alice Payne, of Edmonton, and Kathie Muirhead, Saskatoon, examine 1934-model geiger counter.

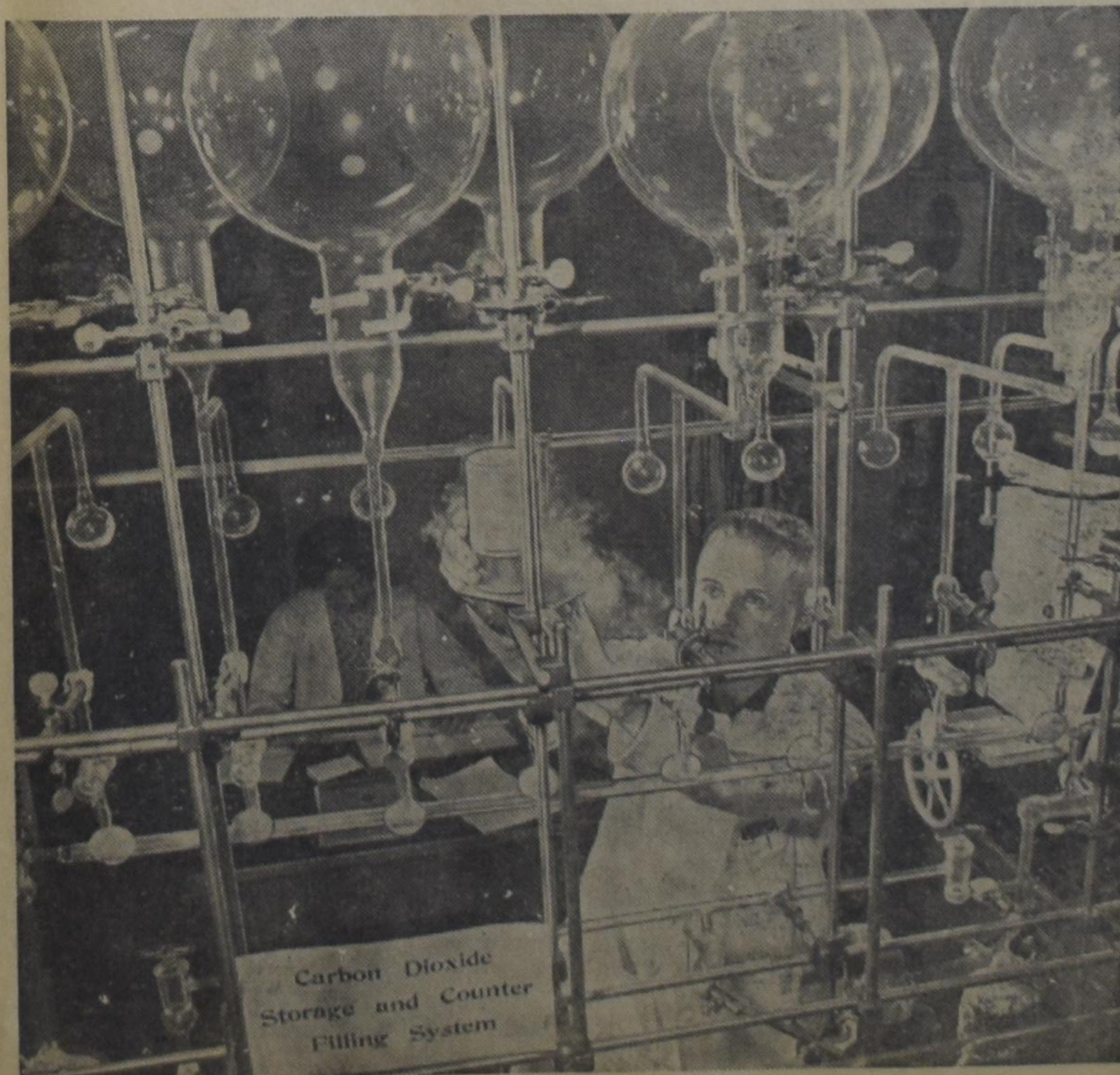

CENTRE LEFT—Bill Smith, from Rouyn, Que., fuses mica to separate a sample's argon content during research in high-vacuum preparation laboratory.

BOTTOM LEFT—Dr. R. A. Washington uses a dust-excluding glove-box while precipitating a radioactive substance in the radio-chemical laboratory in Ottawa.

BOTTOM RIGHT—Chemical engineer Willie Dyck, of Saskatoon, freezes down carbon dioxide from a specimen after examining it in a large carbon counter.

THE ISSUE OF THE CREED:

What convictions do we have?

The discussion of recent months concerning the proposed educational creed of the Ontario Alliance of Christian Schools is indeed gratifying. It is my conviction that the acceptance of such a creed in the full awareness of its meaning would be a great blessing to the Christian schools. But I believe just as firmly that an acceptance without this conviction would be of little value. And a rejection of it, without a careful, thoughtful, and self-searching attitude would be worst of all.

Yes, it is a good sign that the educational creed has brought movement into peoples' pens. The question is anything but peripheral and incidental. It is a basic concern, for it touches the place and importance of the Holy Scriptures in the school, both its organization and its activity; that is, both in the school's constitution and the classroom teaching. What is more, the question of the creed concerns our heart commitments of faith (for that is what a creed is). This means that in considering this matter, whether we present arguments why it should be accepted or rejected, if we know what it is all about, we are speaking of the faith commitments generated in our hearts.

In considering this matter, therefore, we must penetrate into a deeper plane of life than a set of theoretical principles, some educational theory or some philosophy. Faith is deeper than any of these and underlies and determines all of them. We do well then to tread here with unsandaled feet, for the heart that acts in faith and dedicates itself in its creed, is holy ground, designated "for God only". Any attempt, therefore, to deal lightly with this well-meant educational creed will display either an ignorance of what a creed is or an unwillingness, because one acts from a varying faith conviction, to accept this creed.

William R. Rang is right when he wrote (Calvinist Contact, January 15, 1965) that the question touches our convictions. There is a conviction behind the educational creed of the Ont. Alliance and it will be well to hear what those who propose it have to say. With all the earnestness we can muster and all the persuasiveness that we can command, we would urge all parents and Christian believers who are concerned with Christian education to consider what the

deepest motivation and intention of those who formed the creed was. What, then, are our convictions?

My involvement in the matter goes back several years. It was an existential engagement that touched not only my thinking but on occasion even my sleeping, or rather my lack of it. My present interest in the Christian school touches the organizational running of the school in committee and, through the daily involvement of my wife, the teaching and administration; in addition it comes through four sons attending Christian school as well as some eight years of pastoral work with parents and children who did or did not attend the Christian school. In this varied experience that included a little instruction of teachers also, I have had opportunity to consider from various viewpoints just what Christian education is and how it can be affected by a creed.

It should be seen that an educational creed is a new thing. Constitutions commonly have had bases, have set forth principles of education, have borrowed the church creeds and tried to use them for a statement of the basis of the school; but to our knowledge no one had set forth an educational creed for elementary and secondary education before the Ontario Alliance did so.

This in itself may cause some people to shy away from it. Surely it will not commend itself to those who take a firm, conservative attitude that would keep the old because it has been used and tried and is therefore surely better than the new and untried.

If we may suggest some of the convictions that function in those who do not look with favor upon the creed, we would mention this spirit of conservatism. Conservatism, we will all admit, can be either good or bad. It all depends upon what is being conserved and the motivation for conserving. But if it means making the past the test of truth, it is an unadulterated evil.

We mention this because if we are concerned with convictions, then surely we should be aware that the only way to get at a person's convictions is to try to make him see what goes on in the recesses of his heart where they are born, grow, and become active. And since we cannot ourselves penetrate another's heart,

we can only ask him in all Christian seriousness to engage in a serious searching of soul so that he be open to change, or to be more strongly confirmed in his already firmly held position.

The instrument that will penetrate and change his heart, however, is not his own inward looking gaze, but the Word of God. That same Word which is a LIGHT is also the judge, the discernor, of the human heart. Each Christian who is concerned with education therefore should be ready to listen in voluntary submission to the teaching of the Word of God about this.

We are happy therefore that Mr. Rang stated in the last part of his article that we should all test our convictions by the Word of God. We can all agree. But he might have gone farther. His stopping at this point is typical of many. And stopping here we shall not penetrate to the deepest stratum of life where the issues are to be solved; namely, in the lively interplay of Word and human heart.

The Word is indeed the test, the measuring rod, the plumbline or whatever term you employ to describe it. It is the golden standard of human actions, words and thoughts. It therefore is also the test, and exclusive source of an educational creed which would do no more and no less than reword God's Word concerning education.

The Word is a canon, yes, but in its essence it is something else. It is God's coming to us, His addressing us, commanding us, reasoning with us, admonishing us, encouraging us, testifying to us of Jesus Christ. It is God's truth in his speaking encounter with us. This does not rule out the quality of the canon or rule, but it shows what way the Word is authoritative. It is the law that we must follow and the fence that marks our path, the living guide that shows us the way just because it is the Word-in-speaking of God almighty. It is not a code book, a text book, or a teaching manual.

By its very nature, the Word of God is not first of all open to our interpretation and therefore also is not first of all a measuring rod to tell us after we have been busy with our measuring whether or not the measurements are right. The Word, just because it is the way in which the sovereign God comes to us, is FIRST OF ALL

THE INTERPRETOR OF US. For that reason Paul calls it the kritikos of the heart. In the encounter the Word takes the initiative because God is acting in it and does not wait for man to start. He begins the conversation and man can only respond, either by speaking or by remaining silent and, if he speaks, either by obeying or by disobeying.

Consequently, if the conviction is going to arise in the hearts of God's people as a whole that we need an educational creed, God himself will have to do the convicting. And here Mr. Rang surely spoke to the point when he said the Spirit must convince. We would add that He convicts through the Word in its overflowing, living power. Only let us not think the Word is dead until the Spirit comes along. The Spirit takes the things of Christ (the Word of Truth) and conveys them to our heart.

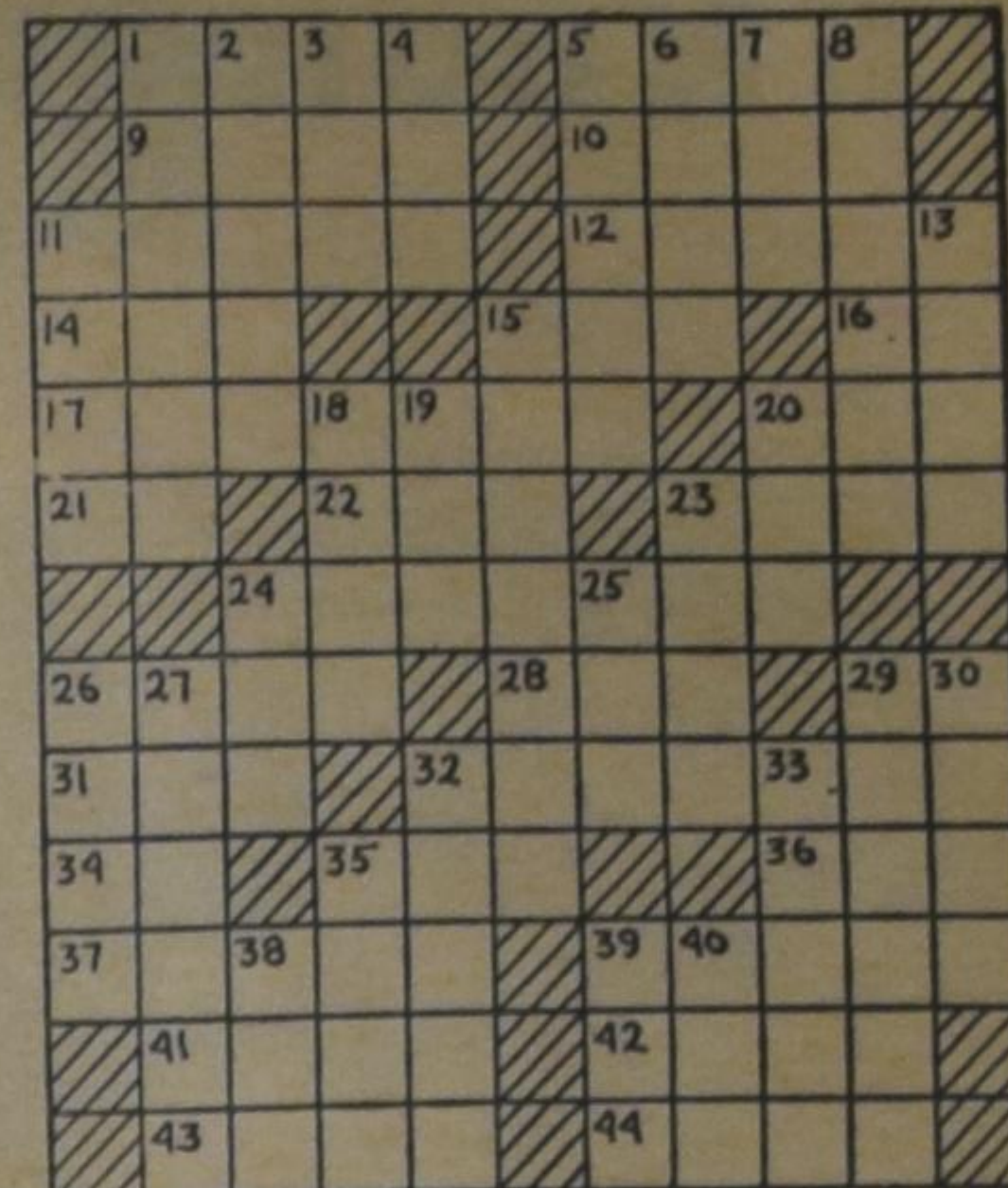
We also know that the Lord, working with His Word and Spirit, works through His people, and especially through those whom He has designated to perform a task. And those who have the conviction that the creed is an avenue of a great blessing for the Christian educational community may be the ones who have the special obligation in this respect to explain what the deepest issues of the creed are. They who have convictions here have the task to convince others. This is an implication of the great commandment: love your neighbors as yourselves.

This is not a small task. Much work must be done. Much writing will have to fill many pages. We hope to do our share. We hope moreover that one thing is clear: those who propose the creed are most concerned that the Word of God written be and remain the one and only foundation of the Christian school. It is the only sure foundation because it is the only way in which God speaks to us about and in Jesus Christ who is the wisdom and the power of God. The word points us to Christ who spoke the Word, who IS the Word. Other foundations can no man lay than has been laid, even Christ. We who advocate the creed will have to explain much more clearly than in the past what is at stake. And those who do not accept it should show that God's Word teaches otherwise, or else also accept it as their own. Else those who hold to the creed will

Cross Word Puzzle

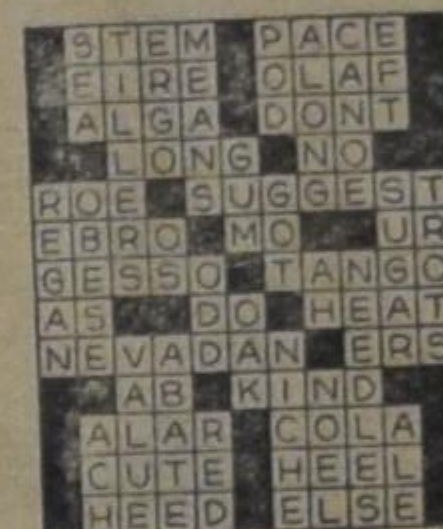
ACROSS

1. Avoid
5. Narrow flat board
9. Robust
10. Enclosure
11. Social gathering
12. Smells
14. Poem
15. Snoop
16. Synthetic language
17. To liken
20. Sun
21. Exclamation
22. Metallic rock
23. Forefather
24. Wagering
26. Horseman's foot-covering
28. Ostrich-like bird
29. Classified notice
31. Unit of work
32. Nestle close
34. Chinese measure
35. Marry
36. Mischievous one
37. A titter
39. Pin on which an object revolves
41. Christmas song
42. Paradise
43. Spreads grass to dry

DOWN

1. Reflection
2. A seraglio
3. Ultimo: abbr.
4. Napoleon's marshal general
5. A tally
6. A wife
7. Past
8. Great fear
11. A little: mus.
13. Fish
15. Feign
18. Bard
19. Skill
20. Signature: abbr.
23. Cozy and comfortable
24. Marsh
25. Baking pit
26. A garment part
27. The East
29. Kind of nut
30. Department: abbr.
32. Closes, as a hawk's eyes
33. Bestowed
35. Tobacco: colloq.
38. Garden tool
39. Bench-like seat
40. Fish

SOLUTION to last week Cross Word Puzzle

feel that they are asked to change their well-meant conviction of heart concerning God and His truth for a varying conviction or the theory of man. That price would be too high to pay, especially when it concerns a pearl of great value: how God's Word directs education.

What is the conviction behind the educational creed? It is this:

Paul G. Schrotenboer.

Servant of Slaves

BY GRACE IRWIN

(7)

"Judas," he said to a small boy who came sleepily out of the last house, too late for the fun of the fires; "who is this Judas? And why are they burning him?"

The child looked in round-eyed wonder at the heretic.

"Judas el traidor. El merece morir asi," he said with righteous scorn and, sighting his mother, ran from the stranger to join her.

Down the steep path to the shore, over the sands to their beached boat, across the awakening harbour to their ship John walked and pushed and rowed in silence while the stream of uproarious reminiscence flowed past, thickening in filth with recounting. Even with the feeling of triumphant well-being, of added stature and assurance which the night's physical release had brought, even with the half-defiant sense of having made an irreparable break with his confused but consistent past, even with the secret desire to be alone and recapture in mental imagery this experience so momentous yet so swiftly commonplace, he still pondered the puzzle of the festival and its ritual. What had Judas Iscariot to do with John the Baptist? Why should the name of either be associated with a fertility rite as old and as pagan as Rome or Carthage? Where in the blending of Midsummer night revelry with a Saint's day did the prototype betrayer find place? And why should the betrayer be identified with the obscene fetishes first held in honour, then destroyed? There, perhaps, lay the answer. The night's license demanded expiation, the lapse into idolatry must have atonement. The strangers welcomed as divine visitants under pagan rite were the betrayers of chastity under Christian revelation. So, in the burning in symbol of the Great Betrayer, all memory of their betrayal was blotted out for another year. Today would be kept with solemn purification. His sober face relaxed into an ironic smile at the inconsistency of such belief and practice.

Sprinkling the betrayer's ashes on the fields in blessing as the procession had been preparing to do? John gave up the puzzle, swung himself up the ladder and was glad enough to be deprived of leisure for more thinking in the bustle of hoisting sail for Italy.

John was alone on deck. There was a strange ominous quality in his aloneness, as if he were alone on the ship, alone between the indigo sky and the velvet water which scarcely lapped the motionless hull. He could not have said when his watch had begun but he was sure it was midnight and he was pacing the forward deck, his eyes turned towards Venice with her magnificence of palace, dome and campanile ghostly outlined beyond the spars and rigging of the crowding ships in her harbour. Suddenly he was not alone, but the man unexpectedly beside him was a stranger. Oddly young Newton had no inclination to challenge him or to rouse the ship. Something about the man — strange, for he could discern neither his face nor his clothing in the starlight — dispelled alarm.

"I have brought you a gift," he said and the abrupt commencement of the conversation did not seem unnatural nor did his action in opening his hand and disclosing a ring. The hand was dim but the ring shone brightly. "This is no ordinary ring, John Newton. While it is in your possession you will be secure and successful. Keep it carefully, then, for if you lose it or give it away you must expect nothing but trouble and misery."

"I can take care of it, and I shall. Have no uneasiness on that score," said John eagerly.

He put the ring on his finger, thinking, as he did at every turn, of Mary and of his luck in obtaining so good an omen. He turned to thank his unknown friend but could not find him. Presently he caught sight of a figure approaching on his other side, but when the figure came closer he perceived that it was another stranger, though this time with a faintly familiar aspect. Once again, although this person's presence did not impart the same sense of well-being, he felt no alarm and no surprise at the other's knowledge of him and immediate interference in his concerns.

"Where did you get the ring that you are wearing?" Though the words were blunt, this person's manner was polished, his bearing suave. Somehow he managed to make John a little ashamed of the way the ring had come into his possession.

"It was given me just now — by a friend."

"May I examine it?"

"No — by your leave," John drew back, though unwilling to give offence. "You see, this is a ring of special virtue and I am forbidden to part with it."

"Indeed? What special virtue? Or may I ask? The words were courteous and indifferent but they made John feel uncomfortable and very, very young, as he explained.

"So long as I do not part with it I am assured of happiness and success. If I lose it, my prosperity goes with it."

"And you believe that tale?" The polite incredulity of the tone made the statement interrogative.

"I have no reason to doubt the person who gave it to me."

"Of course not. Who is he? You have known him for some time, without doubt?"

"No — I do not know his name," John stammered but recovered himself doggedly, "and I have seen him only once; but I feel sure, perfectly sure that he told me the truth."

"As you wish." There was a suggestion of brushing dust from a glove in the other's detachment. "So many charlatans these days deceiving so many credulous fools. I had thought better of you. But like the ignorant wretches who cannot aspire to the glory of the life of reason, you prefer to depend on a fakir's amulet for security which a man should find in himself alone. How can a bauble — what man would give gold to a chance stranger? — ensure success? How you would laugh at such superstitions in another! Haven't I heard you making fun of these Ventians with their charm medallions around their necks — a survival of pagan fears of the evil eye? But a ring, forsooth, is different! That is a charm worthy of an enlightened Englishman."

"But —"

"Employ your reason, my friend. Believe me, my concern is only for your best interests. So many I have seen depending on such worthless toys, and with what result? A change disaster, and life is wrecked because the ground of their confidence has been swept away. You were not meant to be one of them. You are of the strong who can depend on self."

"But —" John thought of a compromise — "suppose that what you say is true. How will it harm me if I keep the ring?"

The stranger turned away as if any further association was unendurable. Then, apparently mastering his scorn, he spoke, but coldly:

"We shall speak no more of this. I have mistaken you, I see. One is deceived at times. I thought you had been an honest mind, to search for Truth and Virtue, but I perceive it is otherwise. You would mock or pity to see a man with straight legs leaning upon a crutch; or a man with sound eyes wearing a patch over one. There can be no fellowship between a man of reason and a superstitious coward."

"I am no coward," said Newton angrily.

"Not physically. I am aware of that. Not at all, I had hoped. Come, then, put it to the test. You are sailing in this ship. You have no ring. Do you really believe that the Eternal Reason by which the winds and waves and stars are held in equipoise

will disturb the course of nature and bring about a destructive storm on your account? How many men, without such a ring, make a successful voyage every year. Come, let me throw it away for you."

"No." John twisted the ring uncertainly on his finger. "What I do with it — if I do anything — I shall do myself."

"Good! That is the spirit I expect of you. Be rid of it then and of this base fear. You love someone, I know. Is she likely to be won by a boy who trusts a childish gew-gaw or by a man who is master of his own circumstances?"

John took the ring from his finger and, with a show of carelessness which concealed his reluctance, tossed it into the water. The circle glimmered in the starlight so that he saw where it fell, but scarcely had it disappeared when light and sound broke upon him from another quarter. Beyond Venice the distant mountains had burst into flame. The sky was lurid and the sound was as clear as though Venice itself was burning.

There was no need to ask the reason of the conflagration. His cry and regret was drowned in the contemptuous laughter of his companion.

"Deluded young fool! What easy victims such creatures are! Appeal to their vanity or what they call love and they give no further trouble. Come, young man. All the mercy God had for you resided in that ring. You threw it away of your own accord. Now you are to come with me to those burning mountains."

He held out his hand and John knew that he must take it, knew too that in taking it he was lost. The agony, the remorse, the despair which racked him were intolerable. He felt suffocated and struggled as if he were drowning, in a dual effort to plead, though he knew pleading to be useless, and to resist the force that was moving him slowly, mercilessly towards his tormentor and his torment.

No word, no sound could he utter. But suddenly he was aware that another had joined them, another — or surely it was the same man who had given him the ring? The magnetic pull of his tempter's imperious hand lessened, but John stood utterly confused in the presence of his benefactor.

"What is the cause of your distress?"

"I am." In such a moment John had no desire to evade or shift the blame. "I doubted your word. I threw away the ring. I deserve my punishment."

"Assuredly you do," said the other serenely. From the sinister figure still close to John there was no word, no movement, only constraint and baffled watchfulness. "I am glad you admit it. I suppose, however, that you would be wiser, if you had the ring again?"

(To be continued.)